

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rahbek, K. L.

Poetiske Forsøg.

København : J. F. Schultz, 1794

[10], 214 s.

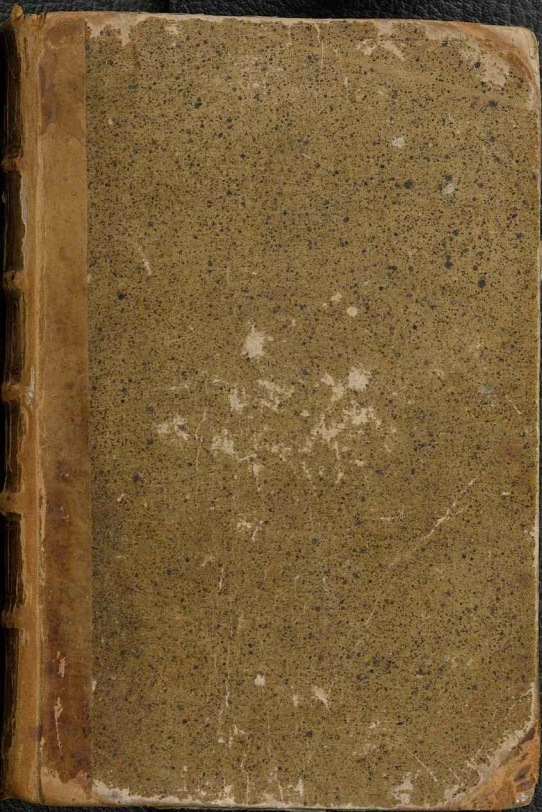
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

54-4-8

DA BOX

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

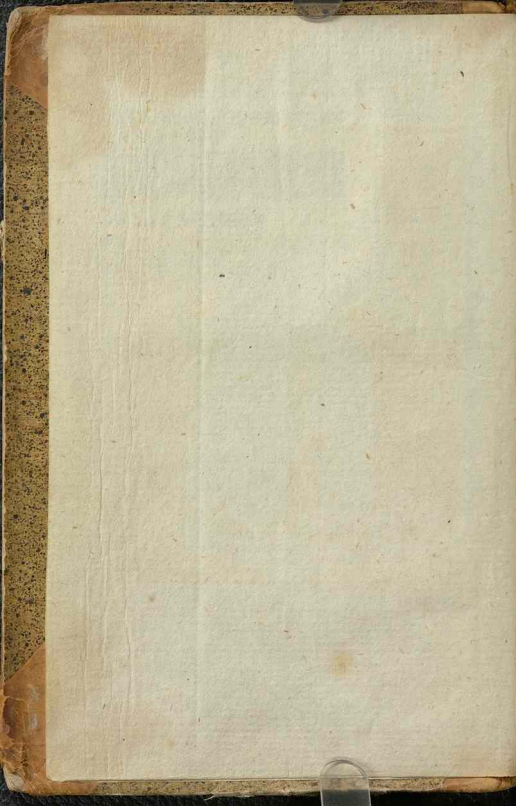
1 1 54 0 8 00006 X

+REX

DA BOX

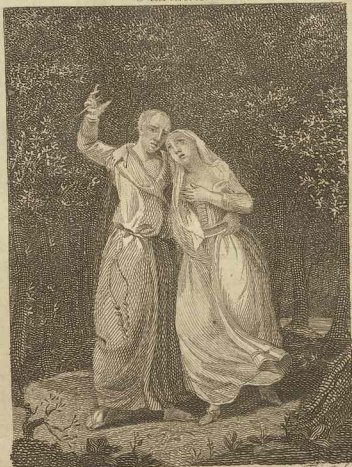

Poetiske Forsøg.

Marichöien

J. Paulsen inv.

K. Flint sc.

Første Deel.

København,
forlagt af Høse og Universitetsbogenshæfter J. B. Schultz
1794.

Sin mangeaarige

Ven, Dymnter og Veileder

M a g d a l u s E o l d

helliger

diffe Sanges Camene

nærbærende Forsøg.

Ihr kleines Lied wird nicht empor
Verwegen fliegen an des Donners Wagen.
Es säuselt um der Freundschaft Ohr.
Gottes Gedichte.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Forerindring.

Af de her fremslagte Stykker er en betydelig Deel ikke tilforn offentlig trykt, og af de øvrige er neppe eet eneste meddeelt gandske uforandret; ja adskillige endog aldeles omarbejdede. Har jeg i disse Forandringer ikke været gandske uheldig, er det min Pligt at tilstaae, dette skyldes de rigtigere og fuldstændigere Begreber om Sangdigtets Natur, jeg i den til den ny Psalmebogs Udgave nedsatte Commission har erholdt ved at arbejde i Forening med Mænd, som jeg høilig havde været fristet at tilægne nærværende Samling, hvis jeg ikke havde følt, at slige Smaaating ikke uden Uforfæmthed kunne bydes, undtagen noie og mangeaarigt Ven-skab. Jeg henegnede dem da til den Mand, der ved min første Indtrædelse paa den litterariske Bane rakte mig broderlig Haand, i mange Aar var min troefaste ledsager, og selv nu, da hans andre mange og vigtigere Syssler ikke tillade mig at gjøre Fordring paa hans Veiledelse, endnu ofte tilvinker mig gavnlige Varsel, og styrkende Opmuntring paa Vænen.

Hvad Stykkernes Valg angaaer, da tilstaaer jeg, at jeg ofte har været forlegen mellem min egen Overtøyning og den offentlige Stemme; Sangdigtes Held beroer maaſkee mindre end nogen anden Digtearts paa deres egen Vard; en skøn Melodie, en yndet Sangers eller Sangerindes for-maaende Anbefaling skaffer disse ofte et Misfald, hvorpaa

hvorpaa de ellers havde liden eller ingen Forbring. Verlig erkiender jeg, at det ofte har været Tilfældet med mine, især med dem, som vor Schulzes fortryllende Camene har taget under sin mægtige Beskyttelse. Men er Fadersiet altid upartist nok til at skønne, om hans Barn har gjort Lykke, eller blot er skeet sin Ret? nogle har jeg opofret; meget frygter jeg imidlertid for, flere burde have samme Dom.

Man har undertiden gjort mig den Ære at nævne mig blandt Fædrelandets Digttere; endnu for ikke længe siden er dette skeet af en Mand, hvis Misfald altid bliver mig en sand Ære, om endog personligt Vennskab her havde forledet ham fra hans sædvanlige Sanddruehed. Men høilig frygter jeg, at denne Samling af idel Smaaating vil blive et vigtigt Document for dem, der nægte mig hin hæderfulde Titel. Jeg vil ikke nægte, at jeg engang har drømt om at vinde Adkomst dertil; men hvo der først faaer Smag paa at dvæle under Lycæets Plataner, bestiger sjælden Parnasset siden med den Fyrighed og Kraft, som er fornøden, hvis man vil naae dets laurbærskuggede Top.

Man venter maaskee en Undskyldning, fordi disse Forsøg ere udeblevne; men det er Forfatterens højeste Ønske, at man ikke maae finde, de endnu ere komne for snart, og at han burde holdt dem længere inde, for at give dem mere Fuldstænding og indvortes Værd.

Den 5 Februari 1794.

K. L. Rahbek.

Indhold.

I n d h o l d .

<p>1. Da du fremsteeg Side 3
u. t.
Mel. For Norge Kiampers
Fodeland.</p>	<p>4. O Norges Eftersaand 12
u. t.
Mel. Var du vort Selskabs
Eftersgubinde.</p>
<p>2. Held Forsten, som er Lysets
Ven s 6
u. t.
Egen Melodie.</p>	<p>5. Vore elste Søstre s 15
El. S. m. F.
Mel. Navnløs Salighed.</p>
<p>3. Barndoms Lyk s 9
u. t.
Mel. At vi ere Born tilsammen.</p>	<p>6. Stille Veemods søde Taarer
rinde s 18
D. N. G. m. F.
Egen Melodie.</p>

7. Og

Min. betynder Minerva.

D. N. G. Odense Nytaarsgave.

N. f. D. Nytaarsgave for Damer.

El. S. Clubsangene.

P. S. de hos Schulz udkomne Poesiesamlinger.

D. L. Danske Tilskuer.

m. D. muntre Bibliothek.

Sch. S. Schulzes fordanskede Sange.

u. t. hvad ikke tilforn er offentlig trykt.

m. F. med Forandring.

o m a r b. hvad aldeles er omarbejdet.

7. Og er der Jord end fuld af 21
u. t.
Mel. Du Plet af Jord.
8. Hver som hylder muntre 25
D. T. m. F.
Mel. Gylde hver sit Glas.
9. Brødre! hvorfor flyde 28
Sch. Sange. Egen Mel.
10. Forgjæves Glædesfange 32
u. t.
Mel. Det første Glas, som
11. Frihed's, Venkabs, Glæ-
dens Sæde 35
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.
12. Bedste mellem alle Fædre 38
Trib. Samme Melodie.
13. O Salage! hvo danned dig 41
Sch. S. Egen Mel.
14. Saa iler du bort 44
u. t.
Mel. Nys fyldte Kion Sired.
15. Kæde, hvo lyfter 46
u. t.
Mel. Skaberens Fæd'.
16. Min Sang, min Vina 48
D. N. G.
Egen Mel.
17. Den første Sang 52
Sch. S. m. F.
Egen Mel.
18. Brødre! I som Viisdom 55
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.
19. En Skaal for hver 59
El. S. m. F.
Mel. Skaal for den Moe med,
20. Tung er Veien giennem 61
u. t.
Mel. Navnløs Salighed.
21. I elskte Brødres Kreds 64
P. S. m. F. Egen Mel.
22. O hvor lykkelig er den 66
Sch. S. m. F. Egen Mel.
23. Der er paa Jorden 69
D. T. m. F.
Mel. Nu bort med alskens.
24. Lad os drikke 73
El. S. Egen Mel.
25. Man trættes nu saameget 75
u. t.
Mel. Nu bort med alskens.
26. Der var engang en tapper 78
El. S. m. F.
Bekjendt Mel.
27. Bort I Frihed's Prædikans
ter 81
D. T. m. F.
Mel. Eier jeg en lumpen Daser.
28. Kom, Brødre! lad os 83
Sch. S. m. F.
Egen Mel.

29. De Mennesker vide saalidt 86
El. S. m. F. Bek. Mel.
30. For Studiigaardens 88
u. t.
Mel. Nu hort med alffens.
31. Der var en Lov 91
El. S. m. F.
32. Skal den hedde viis 93
El. S. m. F. Eg. Mel.
33. De Dage bortille 95
u. t.
Mel. Det stummende Bagger.
34. Vinen er i Fryd 97
Minerva.
Mel. Os den vise Syrak.
35. Lad miltsøge Daarer 99
El. S. m. F. Bek. Mel.
36. Livet man med Grund 101
D. L. m. F.
Mel. Lad din Ungdoms muns
tre Dage.
37. Brødre horer Stormen 104
Ch. S. m. F. Eg. M.
38. Nu bort med alffens 107
El. S. m. F. Bek. Mel.
39. Verden er, som man den 110
D. L. m. F.
Mel. Os den vise Syrach.
40. Al Verden til Feide 112
El. S. m. F. Bek. Mel.
41. Vor Frue og St. Hans 114
Muntre Vib. omarb.
Mel. Hvor herlig, herlig gif
det til.
42. Alting paa Jorden 117
D. L. m. F. Bek. Mel.
43. I Ungdoms Baar 120
u. t.
Mel. Til dette Land.
44. Hvid jeg var riig 122
El. S. m. F. Bek. Mel.
45. Paa Frieled høres alle 125
El. S. m. F.
Mel. Det første Glas, som Dr.
46. Vi April bestandig rende 128
D. L. omarb.
Mel. Os den viise Syrak.
47. De gode Gamle sang 131
El. S. m. F.
Mel. Kong Christian stod.
48. At vi ere Born tilsammen 134
El. S. Bek. Mel.
49. Naar heele sit Levnet 137
u. t.
Mel. Det stummende Bagger.
50. Sorge, hvo sørge vil 139
Morg. Post. Bek. Mel.
51. At intet er saa sundt 142
D. L. m. F. Egen Mel.

52. Lad andre raabe : 144 Morg. Post. m. F.
Mel. At Elmgler høved.
53. Uføverdige Dog : 148 u. l.
54. Mit Levnet bestandig 152 D. N. G. m. F. Egen Mel. S. S.
55. Det hændte sig engang 156 El. S. m. F. Egen Mel.
56. I eensom Lund en Rose 159 Sch. S. m. F. Egen Mel.
57. Himmels Fakkell : 161 u. l.
Mel. At vi ere Dorn.
58. Hr. Erasmus han sidder 164 P. S. m. F.
59. Der var en Skif : 169 D. N. G. m. F. Egen Mel.
60. Klare Kilde! elskte Lund 171 Sch. S. m. F. Egen Mel.
61. Hun borte er, forgiaves 174 D. N. G. m. F. Egen Mel.
62. En Natfjol saa vdmng 176 D. N. G. m. F. Egen Mel.
63. De Stierner, de tindre 178 N. f. D. m. F.
64. O Ven! du venter mig 180 Conserves dans votre ame
af Gluts Iphig.
65. Sov bedste Dreng : 182 D. N. G. m. F. Egen Mel.
66. Vort Fædeland var altid 185 El. S. m. F. Dek. Mel.
67. Kong Carl laae med 189 Min. m. F.
Mel. Kolsk Statteklunge.
68. Den heele Landsskue 195 P. S. m. F. Egen Mel.
69. Nys drømte jeg : 199 Sch. S. m. F. Egen Mel.
70. Den fromme Frue Signe 202 Min. m. F.
Mel. Hr. Dorvald, Frue Signe.
71. Himmel! mine Klager 207 P. S.
Mel. Dars ich nicht zu klagen,
72. Mariehøien : : 208 Min. m. F.

Lyriske Digte.

001010 0071002

Lyriske Digte.

Til Fædrelandet.

Da du fremsteeg af Havets Skib,
O Danmark! i din Ynde,
Fra Skyerne en Stemme lød,
Dig Lykke at forkynde:
Held dig, nyskabte Danmark! Held!
Du aldrig, aldrig vorde Træl!
Dig være Frihed Lykkens Væld!
Og aldrig det hentsørres!

Og skion vi Friheds ædle Land
 Hos vore Fædre spore;
 Den halve Jord bar Romerbaand,
 Men stolte Rom bar vore;
 Til Krig stod Fædrenes Attraae,
 De lagde andre Lænker paa;
 Men aldrig fremmed Nag man saae
 Paa danske Skuldre hvile!

Een Tidspunct mørk og sørgelig
 Dog kom til Hovmods Glæde;
 Den fine Bløddre fik ved Sviig
 Paaløstet Trældomsfiæde.
 Da væbned' Danmarks gode Mand
 En Mandsens og en Svanes Haand,
 De knuste hine Trældomsbaand,
 Og frie blev danske Borger.

Og klirred' end om Bondens Fod
 Den tunge Slavekjæde;
 Men mangen ædel Mand fremstod
 Fra Trældom ham at redde;
 Til Landets fromme Fader løb
 Det høie Raad om Bondens Nød,
 Og Christian Bondens Lænker brød,
 Og Danmarks Skytsaand smilte.

Og ofte, ofte smiler han
 I Fader Christians Dage,
 Han ofte høres til sit Land
 Den Varsel froe gientage:
 Fortien, mit Danmark! o fortien
 Din Frihed ved at skatte den,
 Og elffe hver dens sande Ven,
 Din Prinds, din gode Konge!

M u r e r s a n g

for Kongen og Kronprindsen.

Held Fyrsten, som er Lysets Ven
 Og elsker Sandheds Fremme,
 Som nidkiær jager Mørket hen,
 Og hædrer Folkets Stemme.
 Den gode Fyrste hædrer den,
 Kun han, kun han er Sandheds Ven,
 Derfor skal Sandhed og igjen
 Hans Lovsang froe istemme.

O leve Danmarks Christian!

Vor gode Konge leve!

I dit det lykkelige Land

Tor Lyset frit omsvøve;

Vel maae du dette have kjær,

Det viiser dine Børn dit Værd!

Og alles, alles Bøn det er:

Vor gode Konge leve!

Og leve, leve Frederik!

Hans Søn, hans Ven, hans Støtte!

Hvert Hæd af Christians Haand vi fik,

Vi see hans Søn beskytte;

Ham Sandhed har til nidkiær Ven,

Thi elsker den ham troe igien.

O leve, leve Folkets Ven,

Og Thronens første Støtte!

I diffes Lys vort Lys sig her
 Saa frit og trygt udbreder;
 I deres Børn vort Arbeid er,
 De frede vore Glæder.
 Hver Gang vort Lys vi tænde her,
 Det klart bestråler diffes Værd!
 Og Brødres første Ønske er
 For deres Held og Hæder,

Vor store Mæster! Lysets Ven!
 Som dig i Sandhed glæder,
 Med Velbehag du skuer den,
 Der dine Spor betræder!
 Hør da vor Bøn, gør disse to,
 Som Fyrster og som Fædre frøe!
 Sign dem med Landefred og Røe,
 Med Danmarks Held og Hæder!

V e n n e s a n g .

Barndoms Lyst, og Barndoms Smerte,
 Som en Taage svinde hen,
 Tidlig trønger Barnets Hierte
 Dog til ligeaarig Ven!
 Tomme er udeelte Glæder,
 Veedst den Graad, man eensom græder,
 Livet øde uden Ven!

Andre Sorger, andre Glæder
 Rive munter Yngling hen;
 Elskovs mange Bitterheder
 Lindres deelte af en Ven;
 Selv den elskte lykkelige
 Maae en Ven sin Lykke sige,
 Hvis han ret skal nyde den.

O! men Ungdoms Sorg er Glæde
 Mod den Lod, som forestaaer;
 Dagens Byrde, Dagens Heede
 Gaaes først i Manddoms Aar;
 Men hvad Modgang, Sorg, og Møie,
 Maae vel den Mand at bøde,
 Ved hvis Side Venstreb gaaer?

Tung, paa trætte Olding hviler
 Alderdommens kolde Haand,
 O men ogsaa ham tilsmiler
 Venſkab Mod, og Kraft, og Aand;
 I jævnnaarig Kreds oprinde
 Med forgangne Dages Minde
 Gienſkin af de Dages Aand.

Du, ſom gav vor Barndom Glæder,
 Du vor muntre Ungdoms Lyſt,
 Du vor raſke Manddoms Hæder,
 Bliv vor ſvage Eldes Trøſt!
 Venſkab! ſank os da at drage
 Mindet af din Vaar tilbage,
 Og fornye dens ſkyldſrie Lyſt.

Til

det norske litteraire Selskabs
tyvende Stiftelses-Dag den 30 April 1792.

D Norges Skjtsaand! ynd vor Glæde!
 Selv stifted du vort Broderlag;
 Selv bygged du dig her et Sæde,
 Beskyt det til din sidste Dag!
 O see vor Fryd, og hav den kjær,
 Og evig vor Beskytter vær!

Da du vort Selskabs Grundsteen lagde,
 Stod Venkabs Skjtsaand froe derhos,
 Og Haand i Haand han dig tillsagde,
 Saa omt, som du, at elske os.
 Du vor Beskytter evig vær!
 Dit Tempel da og Venkabs er!

Hans

Hans Ord de hulde Muser hørte,
 Og gientog det med freidigt Smil;
 Sit her Pierisk Luth de rørte,
 Og norske Sønner sang dertil;
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og Norden faaer sit Vindus her!

Du vinkede, og Skiemt, og Glæde
 Strax paa dit Vink fremiiste da,
 Her bygged begge sig et Stæde,
 Og Sorger flygted bort herfra;
 Du vor Beskytter evig vær,
 Da throne Skiemt og Glæde her!

Her saae du Norges Sønner brænde
 For Norges Vre, Norges Held.
 Her gav du Sangen Kraft at tænde
 Fordobblet Ild i Nordmands Siæl.
 Du vor Beskytter evig vær,
 Da samles ægte Nordmænd her!

Bliid du modtog med aabne Arme
 Hver Broderrigets ædle Søn;
 Der elskte dig med Nordmands Varme,
 Og sandt i Nordmænds Agt sin Løn.
 Du vor Beskytter evig vær,
 Og dansk og norsk er Brødre her!

Vor Skjtsaand! elsk dit gamle Sæde!
 Vilg aldrig fra vort Broderlag!
 Tit lad os hylde dig med Glæde,
 Saa sand, saa reen, som denne Dag.
 O see vor Fryd, og hav den klar,
 Og evig vor Beskytter vær!

Sang til Søstrene.

Vore elskte Søstre leve!

Brødre! stemmer i med mig!

For enhver den ædle svæve,

Com han har udkaaRET sig!

Ingen dermed sig undskyldte,

At hans Tiid ei kommen er!

Hver, som Vensfabs Lov kan hylde,

Elste, thi han er det værd!

Vort fra os, hvo grusom krænker
 Den, han Haand og Hierte gav!
 Han gjør Hymens Baand til Lænker,
 Ægteskab til Elfskovs Grav.
 Vort med hver, som falsk kan svige
 Den, der var ham kjær, og huld,
 Hvo bedrage kan sin Pige,
 Er som Ven ei prøvet Guld!

Leve hver en ædel Mage,
 Som sin Mand er huld og troe;
 Lindrer ham de mørke Dage,
 Og forsøder ham de fro.
 Hvem en saadan Viv er vorden;
 Og der føler hendes Værd,
 Han har Himlen her paa Jorden,
 Han er Glædens Giver kjær!

Leve Pigen, som indtager
 Dmme Yngling uden Sviig,
 Og hans Siæl til Dyden drager,
 Ved at drage den til sig!
 Mangen Ynglings Skytsgubinde
 En elskværdig Pige var;
 Kan han blive Dyders Fiende,
 Som hun elsker, og hun har?

Lever længe lykkelige,
 Elskte Koners omme Mænd!
 Hver, som sukker for en Pige,
 Vorde elsket smt igien!
 Hver, hvis Blik end frie omsvæve,
 Snart i Amors Pænker gaae!
 Alle vore Søstre leve,
 De vi har, og end kan faae!

S a n g
efter Eschenborg.

Stille Veemods søde Taarer rinde,
 Laura, disse ofrer Elskov dig,
 Levende omsvæver mig dit Minde,
 Sjælden, sjælden undes dette mig!
 Føl, o føl, med hvilken grusom Kulde
 Mismod hviler paa din arme Ven!
 Dieblig hensnige kummerfulde,
 Glædens Dage, som et Lyn, svandt hen.

Dog anslag dig ei; thi før jeg lærte
 Først at kiende Kiærlighed og dig,
 Venſkab længe alt til grufom Smerte
 Troeløs ſmilende indvied mig.
 Mangen Taare randt ved Benners Grave,
 Fleer afvang mig falſke Benners Ewig;
 Venſkab, Himlens allerbedſte Gave,
 Kun til grufom Marter ſendtes mig.

Du min Lod ei over dig maae drage,
 Ei dig græmme med og over mig;
 Ei til Sorg, ei til mismodig Klage,
 Nej til Glæde ſkabte Himlen dig.
 O forglem, forglem, hvor tit mit Hjerte
 Har i Blik og Ord forraadet ſig.
 Villig vil jeg bære al min Smerte!
 O kun ei! kun ei bedrøve dig.

"Grædende du Graad mig vil forbyde!
 Svarer du, og græder bitterlig:
 Græd ei selv, og jeg dig strax skal lyde,
 Vær du glad, da er jeg glad med dig!"
 Laura! lad kun disse Taare rinde,
 De husvale, trøste, muntre mig!
 O! og tænk, og tænk dig selv, Veninde:
 Om de eengang sønnedes med dig!

Froe jeg vilde mindes dem, og male
 For min Laura, hvad jeg forðum leed,
 Du hver Sorg med syvfold Fryd betale,
 Give Kiærlighed for Kiærlighed;
 Men forskyder Skiæbnen Vilhelms Klage,
 Følg dens Vink, forglem min Sorg, min Ild!
 Før jeg skulde mørkne dine Dage,
 Laura! da forglem, at jeg er til!

Til
en ædel Læges Bryllupsdag.

Dg er vor Jord end fuld af Plager,
 De glemmes let ved elsket Bryst,
 Den Mand, en kjærlig Viv ledsager,
 Gaaer Livets tunge Vej med Lyst;
 Da Herren i retfærdig Harme
 Tog Adam ud af Paradis,
 Vor Fader i sin Evas Arme
 fandt Trøst, og glemte sit Forlis.

Din Kunst, dit Kald, dit sømme Hjerte
 Dig aabne Sorgescener, Ven!
 Thi for at lindre Brødres Smerte,
 Du søger, skuer, deeler den.
 Og stor er ædel Læges Glæde,
 — O den har ofte lønnet dig —
 Naar fælske Broders Liv og Spæde
 Omringe ham med Glædesfælg.

Men stundom saae du Brødre lide,
 Hvis Nedning Skæbnen nægted' dig;
 Saae maalløs Hustrue Hænder vride,
 Og hørte Vorns forgæves Skrig,
 Med blodende, med martret Hjerte
 Du fleed dig sorgfuld bort fra dem,
 Af uskyldt og ædel Smerte
 Nedtrykt at flye til eensomt Hiem.

Men Himlen elsker fligt et Hjerte,
 Du fik en Viv til Løn og Trøst;
 Om hun udlokke vil hver Smerte,
 Og deele den med kjærligt Bryst;
 I Diet ædel Graad skal tindre
 Ved Brødres tunge Lidelser,
 Og sødt det skal din Smerte lindre,
 At see, at føle hendes Værd.

Og naar det undes dig at redde
 En elsket Fader eller Mand,
 Hun deeler ikke blot din Glæde,
 Og stolt sig fryder ved sin Mand;
 Nei, hines Lykke frøe hun nyder,
 Hvis Dages Lyst du reddet har,
 Og henrykt i din Arm sig fryder,
 Som om du selv den frelst var.

Føel, Broder! føel din fulde Lykke!
 Fortlen den, ved at føle den!
 Sand Elfskøvs Bryd kan intet rygge,
 Selv Tiden kun forøger den.
 Nyd, elskte Broder! dine Dage
 I Kiærligheds og Venſkabs Lyst.
 Du al din Stræbens Løn modtage
 Ved din Elifes omme Bryſt!

S a n g
 efter Kelgreen.

Hver, som hylde muntre Glæder,
 Holde deres Fæst i Dag;
 I vor Viin boer Held og Hæder,
 Viisdom, Mod, og Vid og Smag!
 Helte der maae Manddom hente;
 Skjaldens Aand boer i hans Glas;
 Gamle Odin selv erkjænde,
 Valhal uden Viin var Fias.

Dog, som Vand mod Bacchi Gave,
 Viinen er mod Kiærlighed;
 Skionheds Læber Nectar have,
 Som vi meer beruses ved.
 Daarlig den sit Liv forsøder,
 For at opnaae frugtloft Navn,
 Hvo dets Kummer ei forsøder
 I en elsket Skionheds Favn.

Bacchus selv med Lyft erkiender,
 Elskov meer end han formaaer;
 Skienket i af Skionheds Hænder
 Viinen dobbelt Sodhed faaer.
 Elskov Glædens Moder være,
 Glædens muntre Børn er vi!
 Naar vi Bacchi Krandsæ bære,
 Myrther flette vi deri.

Snart maaskee vor Stierne iiler
 Med ad Vesterhimmelen,
 Snart sit Affkeeds-smil den smiler,
 Snart for evig slukkes den.
 Troe derfor ei Haabets Morgen,
 Nyd den Dag, der til dig leer,
 Ingen, ingen er dig Vorgen,
 Slig en Dag dig bydes meer.

Hisset ingen Druer blode,
 Synges ei i Vennelag;
 Hisset idel Skygger møde
 Vore omme Favnetag.
 Brødre! lad os da paaskionne,
 At endnu vi ere her.
 Leve alle vore Skionne!
 Leve hver, som har dem kjær!

Troft mod mange Elags Taare.

efter Overbef.

Brødre! hvorfor flyde
 Taarer uden Tal!
 Mange Suf frembryde,
 Som ei høres Skal.
 Vort med Klynk og Klage!
 Hvor er eders Mod?
 Efter bittere Dage
 Bliver Enden god.

Minder eders Fader,
 Og hvor god han er;
 Aldrig han forlader
 Sine Skabninger.
 Han i Nød os sender
 Tit uventet Trøst;
 Tit han kjærlig vender
 Smerten om til Lyst.

Al! vi blinde, svage
 Kiende ei vort Vel,
 Det, hvorved vi klage,
 Ofte er vort Held.
 Meget her i Live
 Ei vort Sind anstaaer;
 Lad os bedre blive,
 Alt da bedre gaaer.

Hvem vor Gud har givet

Sand Fortrøst til sig,

Giennemvandrер Livet

Tryg og lykkelig.

Jorden og dens Brimmel

Agter han ei meer,

Naar til Herrens Himmel

Han med Tillid seer.

Er en evig Slummer

Da os falder paa?

Livet, og dets Kummer,

Com en Drøm forgaae.

Matten snart henvinder,

Drømmen flyer med den,

Og en Dag oprinder

Skøn, som Himmelen.

Hvo fun denne Morgen
 Vente vil med Taal,
 Agte ei paa Sorgen,
 Snart han naaer sit Maal!
 Der al Sorg vi glemme,
 Held os, held os da!
 Der vi froe istemme
 Et Halleluja.

Afffeeds,

Afskeedsang
til Digteren Rein
i det norske litteraire Selskab.

Forgiæves Glædesange lyde,
Forgiæves de til Fryd indbyde,
Den smiler ei til dette Lag.
Han, paa hvis Vink den muntre Glæde
Saa ofte tog blandt os sit Sæde,
Udrives af vort Favnetag.

Og du vort Selskabs Sanggubinde!
I Dag selv dine Taare rinde;
Selv dig nedbaier Sorgens Bægt.
I Rein du sorgfuld seer bortdrage
Den eeneste, du har tilbage
Af ædle norske Digterstægt.

Saa glad, saa henrykt nys du hørte,
 Hvor sødt hiin Teiers Luth han rørte,
 Som af sin Viibes Haand han tog;
 Og Gratierne om dig ilte,
 Og lyttede paa ham, og smilte,
 Som da din Viibe Luthen slog.

Og da sit Norges Sag han talte,
 Og for dets unge Fyrste malte
 Dets Bødler og dets Hædermænd;
 Da steg af Fryd dit store Hjerte,
 Af Norges Skjtsaand du begiærte
 En Gegefrands til eders Ven.

Skøn er, o Rein! din Digterære!
 Dog er din sande Roes at være
 En ægte Nordmand, Brødres Ven!
 Thi skal dit dyrebare Minde
 I norske Selskab ei forsvinde,
 For norske Selskab svinder hen.

Tænk da med Venſkab tit tilbage
 Paa os, og paa henſarne Dage
 Som her i Glæde ſvunde hen!
 Gaae, hvor du gaaer, til Held og Glæder!
 Vær Muſers Yndling, Morges Hæder,
 Vær lykkelig, og vær vor Ven!

S a n g

for det borgerlige Selskab

ved deres nye Klubværelsens Indvielse.

Frieheds, Venstabs, Glædens Sæde,
 Brødre! her skal vies ind.
 Det indvies maane med Glæde,
 Med oprigtigt Vennefind.
 Alle Glas nu fyldte være!
 Alle Brødre stemme i!
 Denne Skaal er hver til Hæd,
 Som er Ven, og frøe, og frie.

Mangen Aften her bortilse

I uskyldigt Vennelag!

Borgeren her finde Hvile

Efter vel anvendte Dag!

Stedse her et Fristed blive

Mod al falsk og kiedsom Evang!

Skyldsfrie Munterhed oplive

Det med Viin og Spøg og Sang!

Mangt et ærligt Venskab blive

Knyttet her paa dette Sted!

De vort Selskab Styrke give

Og befæste Eenighed!

Kun den gode Borger finde

Afgang til vort Vennelag!

Sic vi, da i frydsuldt Minde

Skal gienkalde denne Dag.

Frihedss, Venskabs, Glædens Sæde
 Brødre! nu vi vle ind,
 Vie det med skyldfrie Glæde,
 Med oprigtigt Vennensind.
 Alle Glas nu fyldte ere,
 Alle Brødre stemme i:
 Denne Skaal er os til Ære,
 Vi er Venner, frøe, og frie!

Til

min Faders Fødselsdag
den 17 September 1791.

Bedste mellem alle Fædre!
See vor Fryd, og hav den kjær!
For Din Fødselsdag at hære
Den vor bedste Høitid er!
Lange, lange, lange være
Du Din omme Mages Fryd,
Venners Glæde, Dines Ære,
Og vort Mynster ved Din Dyb.

Tak for hver en Times Noie,
 Du for os opofret har,
 For hver Gang Dit skarpe Nie
 Paa vor Vandring hæftet var!
 For hver Gang Dit smilende Hierte
 Ved vor Glæde glædte sig,
 For hver Fare, for hver Smerte,
 Som Du deelte faderlig.

Han, som slige Fædre lønner,
 Alles Fader lønne Dig!
 Gid enhver af Dine Sønner
 Dig maade vorde værd og liig!
 Dine Døttre ligne hende,
 Som er Dine Dages Fryd.
 Verden med Beundring kiende
 Eders Børn paa Eders Dyd!

Da skal ingen Adel være
 Hæderlig og skøn som vor!
 Dydens skønne Vej til Værelse
 Vandrer vi i eders Spor!
 Mangen, mangen Dag skal være
 Eder skøn, som denne nu!
 Ingen, ingen Fader være
 Lykkelig og glad som Du!

L a l a g e
 e f t e r B ü r g e r .

D Lalage! hvo danned' dig,
 Saa huld, saa skøn, saa elskelig?
 Den Gud, der eene frembragte har,
 Hvad skönt der bliver, er, og var.
 O Lalage! han danned' dig
 Saa huld, saa skøn, saa elskelig!

Hvo gav dig Diet blaåt og lyst?
 Hvo hvælvede det hvide Dryst?
 Den Gud, der hvælved' Himmelen,
 Og Lys og Skønhed skænkte den.
 Han gav dig Diet blaåt og lyst,
 Han hvælvede det hvide Dryst.

Hvo farvede din Kind saa blid
 Som Rosen rød, som Lilien hvid?
 Han, han der mestred Rosen af,
 Og Lilien Sneens Hvidhed gav.
 Han farvede din Kind saa blid
 Som Rosen rød, som Lilien hvid.

Hvo gav din Tale og din Sang
 Den underlige Trylleklang?
 Han, som gav Philomeles Næst
 At skænke veemodblandet Lyst!
 Han gav din Tale og din Sang
 Den underlige Trylleklang.

Hvo dannede dit skønne Liv
 Saa rankt, som Rør, saa mygt, som Siv?
 Han, han, for hvem i Ydmyghed
 Hver Phidias maae knæle ned!
 Han dannede dit skønne Liv
 Saa rankt, som Rør, saa mygt, som Siv.

Hvo har nedlagt med kjærlig Haand
 I skønne Krop den skønne Aand?
 O hvo har gjort det, uden han,
 Som Himlens Engle skabe kan?
 Han har nedlagt med kjærlig Haand
 I skønne Krop den skønne Aand.

Hvo gav den Yndige til mig,
 Hvo gjorde mig saa lykkelig?
 Han, han, hvis store Idræt er
 At signe sine Skabninger;
 Han gav den Yndige til mig,
 Han gjorde mig saa lykkelig.

Til

e n B e n ,

som reiste til Indien.

Saa iler du bort fra vort sukkende Bryst,
 Og følger din Lykkes befalende Døst!
 Paa første Befaling adlyde man den,
 Thi ellers maaskee den ei kalder igjen!

Vi Hastingers Nigdomme ønske dig ei,
 Din Verlighed affkyer Hastingers Bei;
 Men skønner Fortuna paa redelig Glid,
 Du hende vil lære at vorde dig blid.

Veldædigst skal Venſkab omſvære dig der,
 Og lønne med retſkaſne Venner dit Værd;
 Hun alleſteds throner, hvor Menneſker boe,
 Og aldrig hun ſuffer, hvo hende var troe.

Maafkee ogſaa Himlen der glemte til dig
 En Nige, hvis Hierte ſkal gjøre dig riig;
 Thi Gude og Gyd har Naturen udſpreed
 Fra Pol, og til Pol i ſit ſignede Fied.

O bliv da, bliv yndet, og elſket, og riig,
 Men tænk dog paa os, ſom tit tænke paa dig!
 Til Venſkab iblandt os har miſtet ſit Værd,
 O Ven! din Erindring vil blive os fiar!

Til
 en Vens Bryllup.

Kuale, hvo lyster for Lykkens Gudinde,
 Sæge Lyksalighed fra hendes Haand!
 Alt, hvad saaledes bortkastes i Blinde,
 Fristede aldrig den Tænkendes Aand,
 Og Dydens og Venstabs og Kiærligheds Fryd
 Bortskænke kun Kiærlighed, Venstabs, og Dyd.

Daarlige Rige sit Raimmon udspreder;
 Phryner og Mundvenner fylde hans Sal;
 Stormanden ødler med Høihed og Hæder,
 Sig at tilkiøbe, hvad ikke er fal.
 Vor Skytsaand til Vre den Sandhed skal staae,
 Hvo Venstabs vil høste, han Venstabs maae saae.

Broder du saaede med gavmilde Hænder
 Broderligt Venſkab i Brødreneſ Bryſt,
 Og i vor Glæde i Dag du erkender,
 Venſkabets Skytſaand velſignte din Høſt;
 Dog ofte og længe det var jo din Noeſ,
 Vi alle dig elſkte, ſom du elſker os.

Og ſom du vidſte vort Venſkab at vinde,
 Vandt du og Kiærligheds herligſte Løn;
 Blidt, ſom en Maidag, dit Liv ſkal henrinde,
 Eden ved Eva førſt Adam blev ſkion.
 Som Stiernenats Skumring mod Middagens Lys
 Er Venſkabets Favntag mod Kiærligheds Rys.

Held den, der eier en troeſt Veninde,
 Og der forſtaaer ſin Lykſaligheds Værd!
 Sorgerne for ham ſom Dromme henſvinde,
 Daarernes Glæder ham Skyggeværk er.
 O Ven! ſom dit Hjerte din Lykke er ſkion,
 Nyd længe dit Venſkabs, din Kiærligheds Løn!

E i n a
 tildeels efter det tydske.

Min Sang, min Eina! er for dig!
 Min Musa er mit Hjerte.
 Du selv at synge lærte mig,
 Da du mig elske lærte;
 Thi er og du og Kiærlighed
 Alt det, din Ven at synge veed!

Saa mangen Sang jeg bragde dig,
 Og saae dig huld den tage!
 O den Gang var jeg lykkelig!
 Men nu min Sang er Klage!
 Ei meer skal Smil og Tak fra dig
 Mig gjøre stolt, og glad, og riig.

Da reves bort fra dette Bryst,
 Og intet meer mig glæder,
 Naturen al sin rige Lyst
 Forgæves om mig spreder.
 At i dens moderlige Favn
 Jeg dobbelt føler Linas Savn.

Hvorhen mit Die vender sig,
 Det møder Linas Minde,
 Strax flyer det alt, og søger dig;
 Dig kan det ikke finde!
 Og naar jeg mindes, savner dig,
 O hvad! hvad kan da fryde mig?

O skionne Lina! hvo dig saae,
 Hvad Syn kan ham fornøie?
 Er blidest Maidags Himmel blaa,
 Og venlig, som dit Die?
 Er Rosens Rødme halv saa fin
 Saa flær, saa huld, saa skion, som ditt?

Saa fion I finde Lillien,
 I Lina skulde kiende!
 Forvoxen, skrumpen, sort er den,
 Og grim og leed mod hende!
 Og hæs er Nattergalens Sang
 Mod hendes Tales Trylleklang!

O hver en Sorg forsvandt for den,
 Som Snees for Solen svinder;
 Men nu, hvor jeg mig vender hen,
 Ny Sorg for mig oprinder;
 Selv ærligt Venstabs omme Trøst
 Opriver Saaret i mit Bryst!

Har den for Jordens Glæder Smag,
 Der Himlens fik at kiende?
 Hvad ere Venstabs Favnetag
 For den, der kyste hende?
 Og naar jeg Dyd og Omhed seer,
 Jeg mindes, savner Lina meer!

O kom! o kom igien til mig!
 Jeg atter Fryd skal finde!
 See! Glæderne omsvæve dig,
 Som deres Herkerinde!
 Alt, alt jeg har, naar du er her!
 Alt savner jeg, du borte er!

Men skal jeg, skal jeg savne dig,
 Og med dig al min Glæde,
 Den Trøst skal intet røve mig,
 Min Lina! dig at quæde!
 Ei meer du hører, lønner mig!
 Men evig skal jeg synge dig.

Venskabsbaand
 efter Voss.

Den første Sang i Vennelag
 Forkynde Venskabs Vard!
 En Venstebånd uindviet Dag,
 Forloren, misbrugt er;
 Og medynkværdig er den Mand,
 Som Venskabs Fryd ei føle kan.

Med ynksomt Blik saae Gudheds Gud
 Til Støvet's tunge Lod;
 Men Venstebånd af hans Haand gik ud,
 Da steg vor Kraft, vort Mod;
 I Glædens Bægtstaaal lagdes det,
 Og strax blev Sorgens Staaal saa let.

At elske, og at elskes, er
 Det Rabtes store Baand,
 Den tamme Fugl vi have kjær;
 Der pikker af vor Haand;
 En troefast Hund er Hyrdens Lyst,
 En Vedderkop den fangnes Trøst.

Men hyvfold lykkelig er den,
 Der føler Venstabs Værd,
 Og der velsignes med en Ven,
 Som har ham ærlig kjær;
 Som troefast deeler Sorg og Fryd,
 Undskylder Feit, og elsker Dyd.

Selv Eden frydløs var og mørk,
 Da Adam eene var!
 Men Himlen boer i hver en Ør,
 Hvor Venstabs Tempel har.
 Og Vand og Brød er Herreret,
 Naar Venstabs Fryd forsøder det.

Hver Daad, og Tanke, Vee, og Vel,
 Hvert Glimt af Sorg og Lyst,
 Hvad der oprinder i vor Sjel,
 Betroes Vennebryst.

Da vorte Fryd, og Sorg svandt hen,
 Naar troefast Venskab deelte den.

Nu Venner! det er Venkabs Skaal!

Det Venkabs Høltid er!

Det give Fryd, og Trøst, og Taal

Til hver, som er det værd!

O gld vi i det's Rosenbaand

Maae vandre evig Haand i Haand!

M u r e r s a n g
 til Søstrene.

Brødre! J, som Blisdom dyrke,
 J som have Skønhed kjær,
 J, hvis Arbeids Maal er Styrke!
 Vore Søstres Skaal det er.
 Deres Skønhed os opliver,
 Blisdom boer i deres Naad,
 Deres Omhed Styrke giver
 Til saa mangen ædel Daad.

Held den Yngling, som sit Hjerte
 Til en ædel Pige gav,
 Kiærlighed hver Dyd ham lærte,
 Som hans Møe besjæles af.
 Dobbelt let vi Mølen finde
 Med den utilhugne Steen,
 Naar en søsterlig Veninde
 Først har forberedet den.

Mørke, tunge, lidet blide
 Ere tit vor Manddoms Fied;
 Som en Rosenvei de glide,
 Lettes de ved Kiærlighed;
 Aldrig kan den Mand forsage,
 Aldrig finde Pligten svar,
 Som i sm og øfket Mage
 Hver en Dyds Belønning har.

Hvem vor Mester ret vil signe,
 Signer han med Fadersryd,
 Signer han med Børn, der ligne
 Faderen i Værd og Dyd.
 O! men dobbelt, dobbelt glæder
 Disses Værd og Dyd hans Næst,
 Naar hans sønne Viv dem leder
 Dydens Vej med Moderhaand.

Naar nedbøjet Olding sukker
 Under Lidelser og Nar;
 Naar for ham den Grav sig lukker,
 Hvortil al hans Pængsel staaer,
 Held ham, hvis en kærlig Næst
 Da hans Trøst og Lindring er!
 O! i Sorgs og Sygdoms Dage
 Føles dobbelt hendes Værd.

Venner! Brødre! Mænd, og Fædre!
 Vi som have Skønhed kjær,
 Vi som Stryken søge, hædre,
 Vi hvis Formaal Viisdom er.
 Leve vore Dages Lykke,
 Som forsøde Sorg og Fryd,
 Denne skønne Bygning's Smykke,
 Skønhed, Ynde, Aand og Dyd.

V e n n e s a n g .

En Skaal for hver, hvis Hjerter og hvis Haand
 Paa Broders Vink er altid villig reede;
 Der tager Deel med munter Skyldfrie Nand
 I Vennelags, og Spøgs, og Sangens Glæde;
 Han anseer hver Dag for spildt og ød,
 Som han ei blandt ædle Venner nød.

En Skaal for den, der deeler Venners Fryd
 Og Venners Sorg med lige aabent Hjerter;
 Der glæder sig ved deres Vard og Dyb,
 Og deres Feil bliid at tilgive lærte;
 Han, i Spøg og Alvor lige fast,
 Svigter aldrig, om end Himlen brast.

Gld Venſkab huldt nedſmile til enhver,
 Som i dets Smil ſin Held og Fryd kan finde!
 Det ſienke ham de Venner, han er værd,
 Og meer end alt, en trofaſt øm Veninde!
 Tag dit Glas, fyld det til bredfuldt Naal,
 Det er Venſkabs, det er vores Skaal.

S a n g

i det norske litteraire Selskab
ved Hr. Amtmand Meldahls Bortreise.

Lung er Vefen giennem Livet,
Over Klipper løber den;
Viligt Venfkab os blevet givet,
At forsøde Vandringen.
Held, o Held den lykkelige,
Der kan vandre med en Ven!
Som en Dands med elsket Pige
Reisen let ham iiser hen!

O! men var en saadan Lykke
 Ei for stor for Mennesker?
 Venstabs Haand at sonderlykke
 Skiebnen altid reede er.

Brødre! iiler da at nyde
 Hvert et Glimt af Venstabs Fryd!
 Snarlig, snarlig maae vi hyde
 Hver en Fryd et tungt Farvel.

Haand i Haand til Fryd at iile
 Venstabs her os samlet har,
 Mange alt i Graven hvile,
 Som vort Samfunds Hæder var.
 Mange, mange Savn oprives
 I hver Broders Bryst i Dag;
 Da en elsket Broder rives
 Vort fra dette Vennelag.

Glad du Brødres Glæde deelte,
 Lindred' deres Sorg med Lyst,
 Trønders gamle Land besøgte
 Med sin ædle Ild dit Bryst.
 Til, og bliv, hvad du fortjener,
 Elsket, æret, lykkelig!
 Men forglem ei gamle Venner,
 Ingen Tid de glemme dig.

Murersang til Slutning.

Jælske Brødres Kreds, blandt festlig høis Glæder
Blev denne Aften endt.

Den høitidsfulde Fryd, vor Orden os bereder,
Har aldrig Daaren flendt.

Thi ei Bacchanters Laarm, ei Daarflabs kaade Latter
Er Fryd for Ordnenes Søn,
Nei! majestætisk mild hans Fryd er Blisdoms
Datter,
Og som sin Moder Fion.

O! gib vi ofte her maane samles dydig glade
I viis Fortroelighed.

Og aldrig dette Sted ubedrede forlade,
Men mindes troe vor Eed.

Gid bedre Mennesker, og bedre Statens Sønner
 Vi gaae fra Allet her,
 At hver, som seer vor Daad, og Dyd og Vidsdom
 skionner
 Maae faae vor Orden kjær!

Og hvis den Time slaar, hver ægte Murer tænker
 Med glad Verbødighed;
 Hvis Døden een af os sin Glædes Kall iskiænder,
 Han døe med Dydens Fred!

Gid da den Evige, vor Mester i det Høie,
 Ham finde Lyset værd!
 Han henrykt seer da med uformørket Blik,
 Hvad vi kun skimte her.

Du, i hols Navn vort Værk begynder, og fuldender,
 Hør, hvad vi bede her!
 Vi broderligen nu hinanden give Hænder;
 Det høie Midnat er.

Elfskøvsang

for Ægte mænd

efter Voss.

D hvor lykkelig er den,
 Der har sig en Viv saa ven;
 Skøn, og klog, og uden Svlig,
 Og i Fromhed Duen liig.

Ham er hver en Noie let,
 Frydsuldt er hvert Aandedræt,
 Al Besvær, og Sorg, og Savn
 Glemmer han i hendes Favn.

Kommer end en Vanhelds Stund,
 Om hans Graad bortkysser hun,
 Og den Vej, han har at gaae,
 Strøer hun kjærlig Roser paa.

Stormed' han end stundum vred,
 Og selv Benneraad ei leed,
 Snart med kjærlig Blik og Røst
 Giød hun Mildhed i hans Bryst.

Englene en Vognborg flaae
 Om det Sted, de hvile paa,
 Thi det kydske Egtebaand
 Knytted' Herrens Faderhaand.

Den med Sønner signer dem,
 Som i Fædres Spor gaae frem,
 Eie Fædrekræft i Arm,
 Fædremod i ædel Barm.

Som de Rosenknappe smaae
 Om udsprungne Rose staae;
 Man en yndig Døttre-Haar
 Om den hulde Moder seer.

Slig en Viv at være kjær,
 Jordens bedste Lykke er,
 Og kun den, som Gud har kjær,
 Finder han sig Lykke værd.

S a n g
 til
 Kongens Fødselsdag 1793.

Der er paa Jorden knap et Sted,
 Man drikke kan sit Glas i Fred,
 Hvor Folk ei nappes, eller slaaes,
 Undtagen her hos os.
 Og slaaes man ei, saa spytter man
 I Næverne i mangt et Land,
 Og det er næsten nok saa gale,
 Som om man sloges alt.

I Sommer i Champagne fik
 Sig Tydskken ret en deilig Drik,
 Og mangen Tydsker drak saa stivt,
 At Vinen blev ham Gift.
 Men Frankrigs Kellerman kom da,
 Og fulgte dem i Hast derfra,
 Og godt og vel, om de og først
 Fik slukket deres Tørst.

Men knap faaer Fransken dem paa Dør,
 Før han sit Gienbesøg dem gjør,
 Og gjør sig selv betalt ved Rhin
 For sin Champagnevin.

I Klosterkielderne var der
 En deilig Mængde Sechziger,
 Da tydske Munke denne Skat
 Med Smerte bad god Nat.

Dog at de Franſke Vinen drak
 Fra Hochheim og fra Bacharach,
 Det havde jeg i deres Sted
 Nok uden Tvivl gjort med.
 Men at de hugge Ranker om,
 Det synes jeg ſlet ikke om,
 Og derfor er det dem tilpas,
 Iſald det gaaer dem ſias.

Betragt nu dette Orlogsfærd,
 Hvad Lærdom kan du finde der?
 At du ſkal paſſe paa din Viin,
 Imedens den er din!
 Thi mon ei Tydſklands Munk ſandt
 Det gamle Ordsprog alt for ſandt?
 Heel ofte giemmer den til Kat,
 Der giemme vil til Rat.

Dog vi, som sidde her saa trygt,
 Og nyde Vinen uden Frygt,
 Endnu en Lærdom faae vi her;
 Dog den veed alt enhver:
 Den Mand, vi skyde denne Fred,
 Og heele vor Lykfsalighed,
 Erindres maae med bredfuldt Maal?
 Vor gode Konges Skaal.

W e n n e s a n g .

Lad os drikke
 Vinen, vi som kan;
 Mangen Stakkel har den ikke,
 Men maae drikke Vand.

Værer glade!
 Venner samles her;
 Vnker den, som maae forlade
 Hver, som er ham fiar.

Kyd hver Glæde,
 For den svinder hen!
 Du for seent da maac begræde,
 Du miskiendte den.

Venstebank sanker
 Os til Glæde her;
 Bort med alle mørke Tanker!
 Glæde Maafet er.

Ingen svige
 Dette ædle Maal!
 For hver Broder og hans Pige
 Bære denne Skaal.

B i s e

for det norske litteraire Selskab.

Man trættes nu saa meget her,
 Hvad Klub den allerbeste er,
 Og meer end een har sagt paa Sang,
 At hans har første Rang;
 Jeg vil ei dømme mellem dem,
 Men elste Frihed's gamle Hiem,
 Og drikke glad, med bredfuldt Maal,
 Det norske Selskabs Ekaal.

Vel sidde Damer ei i Ring,
 Som Glække flane kan omkring,
 Da Nordens ægte Døttre ei
 Vil gaae paa Daarers Vei;
 Og vi fra Løth den Varsel fik,
 At Kvinder due ei ved Drif;
 Thi skænker Brødre bredfuldt Maal
 Til norske Selskabs Staal.

Her giælber intet Stammetræ,
 Her agtes ei beimidlet Fæe,
 Her vrimsler ei med Stiernemand,
 Her sidder Ven hos Ven.
 Det ene Hjertets Adel er,
 Der giver Rang og Afgang her;
 Thi kommer Brødre bredfuldt Maal
 Til norske Selskabs Staal.

Den ædle Mand, som samled' os,
 Sang nøjsom flittig Kingheds Roes,
 Og bød os følge Fædres Skif
 I Sind og Sang og Drif.
 O lad os iile i hans Spor,
 Og samles tit ved dette Bord,
 Og glade tømme bredfuldt Maal
 Til norske Selskabs Skaal.

Selstabsfang.

Der var engang en tapper Mand,
 Der Teucer monne hedde,
 Han joges af sit Fædreland
 Alt ved sin Faders Brede.
 Hendrevet til en fremmed Strand
 Sit Folk han sammenkaldte;
 Og med sit Glas i Haanden han
 Saaledes til dem talte.

I Brødre! hidtil meget ondt
 Med mig I have døiet;
 Og det troeløse Hellepont
 Ved Vinterstide pløiet;
 Nu teer jer ogsaa her som Mand,
 En Polak lides ikke;
 I Morgen seile vi igien,
 I Aften vil vi drikke.

Paa denne Verdens falske Hav
 Vi samtlig jo omdrive,
 Det Raad han sine Brødre gav,
 Jeg vil os alle give!
 Hver Gang man naaer en Ankerplads
 Hvor deilig Drikke vanker,
 Man hvile bør af sin Seilads,
 Og villig kaste Anker.

Og da dog ingen slipper frie
 For samme Hav at pløie,
 Held den, der stundum kan, som vi,
 Forglemme Sorg og Nøie;
 Gid hver, som sørger paa vor Jord,
 Og ei sin Sorg fortjener,
 Sad froe som vi, ved sligt et Vord,
 Og mellem flige Venner.

D r i f k e v i s e .

Bort, I Frihed's Prædikanter!

Lader mig engang i Noe;

Hvad skal Frihed til, I Sianter!

Naar man uden den er froe?

I som mig vil giøre frie,

Seer de Baand, jeg holdes i.

Evan! Evan! er min Første!

Lange leve Viinens Gud!

Hvo mig tiener, maae et tørste!

Dette er hans første Bud.

Frihed's Mænd! hvad synes I

Om de Baand, jeg lever i?

Skionne Venus er hans Dronning,
 Længe leve hun og han!
 Kiærlighed er Glædens Honning,
 Uden den var Vinen Vand!
 Troer I, jeg vil være frie
 Fra de Baand, jeg lever i?

Saares jeg af Skiæbnens Vile,
 Er ei Verden mig tilpas,
 Wyder hun min Chloris smile,
 Og han rækker mig sit Glas.
 Daarer, Daarer, synes I,
 At jeg vandt, om jeg blev frie?

I hvert Glas lad Druen rinde!
 Hvert til Bunds skal tømmes ud!
 Leve Kiærligheds Gudinde!
 Leve, leve Vinens Gud!
 Diffes Baand velsigne vi!
 Lad os leve, doe deri.

D r i t t e v i s e .

Kom Brødre! lad os drikke!

Her Sandhed boer!

Vi plage Hiernen ikke

Med tomme Ord.

Nei! uden Tid at spille

Vi gaae til Blisdoms Kilde;

Kun der boer sand Philosophie,

Alt andet er kun Narrerie!

Chi drikke vi!

At vi er skabt til Glæde,
 Vi lære her;
 At Tossen kun bør græde,
 Staaer ogsaa der.
 Al Blisdom er in Nuce
 I vore Glas til Huse;
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

Enhver, som sig vil plage
 Med Politisk,
 Maae som en Nar forsage
 Den ædle Drif.
 Men vore Glas os lære,
 At lade saadant være;
 Kun der boer sand Philosophie,
 Alt andet er kun Narrerie!
 Thi drikke vi!

Mon Jacobiner ere

At frygte her?

Det vore Glas os lære;

Hvad see vi der?

Hver Klub, hvori man drikker,

Er for sligt Galskab sikker.

Kun der boer sand Philosophie,

Alt andet er kun Narrerie!

Thi drikke vi!

S e l s k a b s s a n g .

De Mennesker vide saa lidt, hvad de vil;
 Den blinde Gudinde den bære de til;
 Een ønsker sig rilig, og en anden sig stor;
 Mon Rigdom og Høihed har saadant et Word?

Den Rige forskriver sig dyrere Viin,
 Men drikker den aldrig saa glad, som jeg min;
 Paa Bordet hans Kok Sneese Ketter har slæbt,
 Men hos staaer hans Doctor, og skriver Recept.

De Hyfflere myhre som Myrer om ham,
Og mangen en Naade, saa stolt og saa stram;
De søge om Glæde, men finde den ei;
Thi Riedsomhed staaer bag hver Stoel, som Lakei!

Til blinde Gudinder maae heile, hvo vil,
 Den jeg skal tilbede, maae see, og see mild.
 Min Viin er min Ritigdom, vort Venſkab min
 Rang,
 Mit, Maaltid maae frydres med Spøg og med
 Sang.

Til Glæde, til Glæde, er Løsenet her,
Den glædeste altid den viseste er!
Saa fyld der da Glasset til skummende Maal;
Vi glade, vi viise, vi Venner! vor Skaal!

Candidat = Bise.

For Studiegaardens Dogmatik

Laudabilem i Dag du fik;

Nu, Broder! maae du lade see,

Hvor du dig her kan tee.

Men den Examen practisk er,

Du dig maae underkaste her;

Hvad lærer da vor Dogmatik?

Vær troe i Ord og Drif!

Quid profiteris i Moral?
 Kan du i Tide være gal?
 Ei er dens Bilsdom meget værd,
 Der ikke det har lært.
 Kom, lee, og syng, og spøg med mig,
 I Morgen er jeg klog med dig;
 Saa Fader Hagedorn har sagt;
 Hav dette vel i Agt.

Nu Domini Collegæ, vi
 Ham prøve in Exegeti,
 Om han har læst Anacreon,
 Og fattet Mandens Aand.
 Dog han og Wibe og Horaz
 Fortolkes bedst ved fulde Glas,
 Thi viis paa det, som hos dig staaer,
 Om du de tre forstaaer.

Nu Reverendi Patres, I,
 Et docti Assesores, vi,
 Vil letteligen eenes om
 Herr Candidatens Dom.
 Der heele Facultet istem:
 Laudabilem! Laudabilem!
 Og tomme derpaa bredfuldt Maal
 Til Candidatens Skaal.

D r i k k e v i s e .

Der var en Lov i Grækenland,
 Som gjør sin Autor Være,
 Og det er ilde, den og han
 Saa reent forglemt skal være!
 Hvo kommer i Symposia,
 Skal drikke, eller gaar derfra.

Dog naar man grant beseer den Sag,
 Den vidner dog tillige,
 At mangen een i deres Lag
 Har havt for Skik at svige;
 Thi hvortil var et saadant Bud,
 Naar hver sit Glas drak villig ud?

Vi have ingen saadan Lov,
 Deraf vi os beromme.
 Den har ei Golt som vi behov,
 Der ei sin Pligt forsomme;
 Med al Respekt for Grækerne
 Er vi dog meget viisere.

Drillevis
for et Mandfolkelag.

Skal den hedde viis, som det ei rører,
Der behersker Daarers tomme Sind,
Mig fremfor de syv det Navn tilhører,
Mig er Guldets Muld, og Vrens Vind;
Lykken mig ei Rang, ei Penge gav;
Jeg er lige glad, jeg leer deraf.

Jeg har seet den riige blegne, bæve,
Naar hans Actiebreve steg, og faldt;
Skulde jeg i sig en Angest søve,
Var min Riigdom lidt for dyrt betalt.
Nei min Skat, min Viin har stadigt Værd,
Den er evig god, mig evig kjær.

Skulde jeg mig bukke og credentse,
 For at faae mig gjort til fornem Mand,
 Jeg misunder ingen Excellence,
 Han maae mellem Fiender drikke Vand;
 Og jeg sidder her i Vennekreds
 Ved et godt Glas Viin, og vel tilfreds.

Bacchus fra de Stores Tasler jages,
 Da man veed, han aabner Hierterne,
 Og der vilde smukke Ting opdages,
 Kunde man i somme Stores see;
 Eene den, hvis Siæl er reen og frie,
 Den bør drikke Viin, thi drikke vi.

En Ting fattes kun i vores Glæde,
 Saa bød den al Jordens Glæde trods,
 Vare vore Skønne her tilstæde,
 Klinkede, drak med, og kyste os.
 De erindres maae med bredfuldt Maal,
 Skænk, og klink, og drif din Donnas Skaal.

Selskabsfang

i det ny Aar 1794.

De Dage bortile med Lynildens Fart;
 Men Daaren kun finder, de flygte for snart;
 Han klager jo ogsaa saa mangen en Gang,
 At Tiden ham salder saa græffelig lang.
 O Venner! o Venner! vi kiende dens Værd,
 Og hverken for kort eller lang den os er.

Lad Glædskabens Dage, som Dieblif flye;
 De iile kun bort at afveyle med ny;
 Og du, som de flygtendes Vortgang fortrød,
 Veed du, hvad den kommende har i sit Skød.
 Hver Time, hver Time er Glædernes Væld,
 For hver, som dem søger med redelig Siæl.

En

Een Time forsødes ved vel fortient Noe,
 Een er os ved veldædig Virksomhed froe,
 Een flyer i tillokkende Eensomhed hen,
 Een svinder saa sødt hos en udkaaren Ven.
 Og denne, og denne os lønner vor Dag
 Ved Spøg, og ved Sang, og ved vennehusdt Lag.

Saa flyer da, I Timer, og Dage, og Aar,
 Den Fryd, I os skænkte, os Fremtiden spaaer,
 Det Glædernes Vægger, som Venskab os gav,
 Det fyldes kun meer, naar man drikker deraf.
 O Venskab! o Venskab! med skummende Maal
 Erkiændelige drikke vi samtlig din Skaal.

Drilles

Drillesang.

Vinen er i Fryd og Smerte
 Stedse en oprigtig Ven;
 Det mig lang Erfaring lærte;
 Ofte jeg har prøvet den;
 Herlig trøster den i Nød,
 Og gjør Glæden dobbelt sød.

Elſte Glaske, hvis du kunde
 Evig være lige fuld,
 O hvor var jeg at misunde!
 Jeg dig folgte ei for Guld.
 Dog den Tanke trøster mig,
 Man paa ny kan fylde dig.

Vid jeg aldrig her i Live
 Dig maae savne, ædle Viin!
 Du min Ven bestandig blive,
 Com jeg evig bliver din.
 Glaske! her er bredfuldt Maal,
 Det er evigt Venstabs Emaal.

Selskabsang.

Lad miltsyge Daarer bagtale vor Jord!
 Jeg finder den ikke saa slem, som man troer;
 Thi spire end hift og her Tornene frem,
 Da smile de herligste Roser blandt dem,
 Og Sagen er kun, som vor Vessel har sagt:
 Bryd Rosen, men tag dig for Tornen i Agt!

At Hofmænd os svige med slibrige Ord,
 Det volder man selv, som de Mærkæppe troer;
 En bedre Beskytter jeg mig har udvalgt,
 Som aldrig hengivne Climater undfaldt;
 Herr Bacchus, det er min Patron og min Ven,
 Han lover mig Fryd, og han skænker mig den.

Basil maae bagtale, det vide vi jo,
 Og det er naturligt, at Toffer ham troe;
 De Stakler maae gierne misliende mit Værd,
 Naar kun mine Venner beholde mig fix;
 At elskes af dem, er min Stolthed og Lyst,
 Gødt svinder al Kummer ved venneshuldt Bryst.

Naar Lykkens Gudinde er grusom og ured,
 For Kiærligheds Altare knæler jeg ned,
 Og lønner min Donna mig om med et Smil,
 Saa maae Frue Fortuna see surt, om hun vil.
 Et Kys gior mig mægtig, og fornem, og rig,
 Og Jordens Monarker er Smaafolk mod mig.

Det være en Toffe, der laster vor Jord,
 Saa længe den quægende Drue der groer,
 Saa længe ei Venskab iblandt os dør ud,
 Og Pigerne lyde den vingede Gud!
 Thi fylder da Glasset til skummende Maal,
 Til Vinens og Venskabs og Kiærligheds Skaal.

Selskabs:

Selskabs sang.

Livet man med Grund kan kalde
 Lykkens store Lotterie,
 Skøndt der mange Mitter falde,
 Vindes der og tit dervi;
 Men de fleste slet kun klende
 Mitter fra Gevinsterne,
 Jorrig efter hiine vende,
 Og dem for Gevinst ansee.

Naar han blot kan Penge vinde,
 Mangen troer sig lykkelig;
 Snart, o! snart han skal besinde,
 Penge blot kan gisre riig;
 Disse kun en Trilob ere,
 Som paa ny indsættes maae,
 Og da kan det stundum være,
 At man faaer Gevinst derpaa.

Stormonds Gunst, og Rang, og Være,
 Hiin af Hiulet glad uddrog,
 Troede Lykkens Søn at være,
 Lærte snart, han sig bedrog.
 Daarer! J, som deraf bramme,
 J har ikkun faaet en Nit,
 Og J Stakler med det samme
 Gif de store Lodder qvit.

Han en god Gevinst har vunden,
 Der har faaet en troefast Ven,
 Og hvo ikke den har funden,
 Ei alvorlig søgte den.
 Men den sande lyffelige,
 Frue Fortunas Skjedesøn,
 Er den Mand, der vandt en Pige,
 Om og ædel, huld og skøn.

Venner! vi, som sande fløge,
 Knæled for Gudindens Fod;
 Ingen Mitter vi uddroge;
 Friløb blev ei vores Lod.
 Hvo ei vundet har en Pige,
 Han dog vandt en troefast Ven!
 Lyffens Skaal! vi lyffelige!
 Skaal for dem, vi fik af den!

P u n s v i s e

efter Voss.

Brødre! hører Stormen tude,
 Vintren yder al sin Harm;
 Lad den harme sig derude,
 Her vi os vil drikke varm.
 Den sig ei til os skal nærm!
 Vi med Puns os vil besejarme;
 Liv og Varme boer, i Puns;
 Skænk og drif! men drif til Grunde!

Held den Mand, som først optænkte
 Denne skionne Dvægedrik,
 Jorden han en Nectar skænkte,
 Som Olympens overgik.
 Om man frydes, eller lider,
 Er den god til alle Tider,
 Trøst og Glæde boer i Puns.
 Skænk og drik! men drik til Bunds.

Hvo kan dens Opfinder nævne,
 Vi hans Skaal vil drikke her.
 Ei en Taar vi ville levne;
 Verlig han den Skaal er værd.
 Ved da ingen, hvad han hedde?
 Vi i vore Glas vil leede;
 Sandhed boer saa tit i Puns,
 Søg da der, men søg til Bund

Dog hans Navn gjør ei til Tingen,
 Skaalen lige godt er meent;
 Bedre end aldeles ingen,
 Er den Profit, som kom seent;
 Leve, leve vor Velsæder!
 Han, vi skyldte disse Glæder.
 Leve han, der opsendt Puns!
 Klink og drik! men drik til Bunds.

Britter! I som altid bramme,
 I paaskjønne sjældent Værd!
 Seer, vi eder gjør til Skamme,
 Skjønne paa Fortienester.
 Punsens Fader I forglemte,
 Vi hans Lovsang froe istemte;
 Vi, kun vi, fortjene Puns!
 Klink! og drik! men drik til Bunds.

 Drikkes

D r i k k e v i s e

1790.

Nu bort med alskens Politik,
 Og lad os passe vores Drik!
 Man ærger dog ei Lybsken bort,
 Om man sig ærgrer sort;
 Ei heller reise vi herfra
 Med Nordenfjeld til Africa;
 Den Reise er os lidt for lang,
 Og her er Viin og Sang.

Skjændt nok en Keiser nys sov hen,
 De vælge dog knap mig igien;
 Saa kommer det mig ud paa eet,
 Hvo ellers bliver det.
 Om Tyrken nu fik Last og Skam,
 Saa var det jo tilpas til ham;
 Han holder Rønnet i Arrest,
 Og hader Viin, som Pest.

I Brabant er der Borgerkrig,
 De nappes tæt i Frankrig;
 Det tager jeg mig lidet nær,
 Naar vi forliges her.
 Men gid den Krig dog ikke naae
 Til Medoc, Pontac, og Bourdeaux,
 Til Epernay, Chalons, og Rhin,
 Hvorfra vi saae vor Viin.

Hvad gaaer os skæls Volen an?

Vi det dog ikke hielpe kan.

Lad ingen Polak taales her!

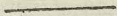
Det meget bedre er!

Vær troe i Ord, og troe i Drif!

Var vore Fædres Politif;

Nu vise hver ved dette Vord,

Han gaaer i deres Spor!

Selskabs sang.

Verden er, som man den tager,
 Det man af Erfaring seer,
 Der, hvor Daaren modløs klager,
 Tit den Blise roelig leer.
 Jordens meeste Modgang er
 Ei en rynket Pande værd.

Mangen eier Millioner,
 Og er dog ei lykkelig;
 Mangen en, som bærer Kroner,
 Bytted hierteglad med mig.
 Jordens meeste Lykke er
 Ei eengang et Ønske værd.

Kierlighed og Venſkab eene
 Udgjør Livets ſande Lyſt;
 Diſſe tvende kun fortiene
 Onſker fra den Kloge Bryſt.
 O! hvad Lykke ſavner den,
 Der har Pige, der har Ven?

Tit nedſteeg du at oplive
 Vore muntre Vennelag;
 Venſkab! du vor Skytsaand blive
 Til vor allerſidſte Dag!
 Blid du ſmile til enhver,
 Som er dine Glæder værd.

D r i k k e s a n g .

Al Verden til Feide nu udruster sig,
 Blandt Konger og Fyrster og Lærde er Krig;
 Een strider med Pen, og en anden med Sværd.
 Held os, som kan sidde saa fredelig her!

Hvis Kongerne flittig forsamlede sig,
 Og drak ved hver Tvist et Glas Vin paa Forlig,
 Saa fik Jorden en evig og enskelig Fred,
 Og Viintapperlauget floreerte derved.

Den Malurt, den Malurt, som kommer i Blæk,
 Naar gjøre den Lærde saa stridbar og kiæk,
 Men hvis han først Smagen paa Viin kunde faae,
 Han holdt sig til den, og lod Blækhornet staae.

Jeg lever i Fred med den samfulde Jord,
 Min eeneste Fiende staaer for mig paa Bord,
 Med Glasfen jeg fører evindeligt Krig;
 Og var jeg ei stærkest, saa sældte den mig.

Til Vaaben! til Vaaben! og strider som Mænd,
 Der frygte ei Fiende, og svige ei Ven!
 Den falder med Ære, som falder i Krig,
 Nu Brødre! nu speiler jer alle i mig.

Sanct Hans Vise.

Vor Frue og Sanct Hans til Priis

Det var de gamle Fædres Viis,

At tye til Kirstens Kilde.

Det Vand ansaae de som en Skat,

Som de Sanct Hans og Frue Nat

Undægtig drak af Haand og Hat,

Det var et maveret Gilde!

I vores lutheranske Tid
 Vi skareviis vel drage did,
 Men ei som Pillegrime;
 Ei vandre vi paa nogen Fod,
 Og saare sjælden Sindet stod
 Til Andagt, Bedring eller Bød,
 Naar vi om Kilden stime.

I trængselfuld og støvet Gang
 Vel der tre fire Timer lang
 Sig vore Damer steege;
 Men see kun, see paa deres Færd,
 Naar op og ned de flane der,
 Og let du seer, det ikke er,
 For deres Riød at spørge.

Nu tager man ved Dagen bid,
 Og skulde een ved Nattetid
 Ved Kilden sig indfinde,
 Da kan man lide paa, at han
 Som en oprigtig Lutheran,
 Ei kom der for at drikke Vand,
 I hvad han har i Sinde.

Men Brødre! Natten os er nær,
 Thi maae vi alle vise her,
 Vi Lutheraner ere!
 Til Tegn vi have Pavedom,
 Her intet Vand paa Bordet kom,
 I lutter Viin gaaer Skaalen om
 Til Lutherdommens Ære.

Drikke

D r i t t e s a n g .

Alting paa Jorden er kun Fias,
 Wiise Kong Salomon fortæller;
 Mig er vel alting ei tilpas,
 Men saa forkeert dog ikke heller.
 Kiærlighed, Venskab og Munterhed
 Giorde jo han til Daarskab med.

Men der har nu hans Majestet
 Med andre Jøder holdet Taffel,
 Ingen har snakket eller leet,
 Men ikkun gabt paa Kniv og Gaffel;
 Det er jeg lettelig eenig med,
 Saadant et Lag er Daarlighed.

Venner han og knap funden har,
 Det givr jo Konger meget skælden;
 Venſkab til Hove gierne var
 Mading at lokke Folk i Fælden.
 Hvo ei af andet Venſkab veed,
 Det vel maae kalde Daarlighed.

Viſt nok var Salomon viis og klog,
 Men ikke juſt til alle Tider;
 Tusende Koner han ſig tog,
 Kiærlighed ingen Deeling lider;
 Hvis var da Skylden, om han ſandt,
 Kiærlighed og var idel Tant?

Muntre vi deele Venners Lyſt,
 Dømme vi deele deres Smerte;
 Gaarer Cupidos Piil vort Bryſt,
 Give vi Hierte bort for Hierte;
 Vi af en glad Erfaring veed,
 Alting er ikke Daarlighed.

Havde blot Salomon sat som vi,
 Drukket sit Glas blandt glade Venner,
 Sikker han havde stemmet i,
 Dersom han Navn af Viis fortæner.
 Alting paa Jorden Daarskab er
 Paa Elskov Viin og Vennskab nær.

Selskabsfang.

Ungdoms Vaar
 Groe Roser allevegne;
 Snart den forgaaer,
 Og disse hastig blegne.
 Lad os da nyde Vaarens Lyst,
 Førend dens Dage forsvinde,
 Pryde med Roserne vort Bryst,
 Før vi dem salmede finde.

Een er der kun,
 Som visner ingensinde;
 Til sidste Stund
 Vi lige skøn den finde.
 Billigst den groer i Ungdoms Vaar,
 Hvo da forstaar den at dyrke;
 Den ham i alle Livets Aar
 Herlig vil væge og styrke.

Hver troefast Ven
 Maae denne Rose hylde,
 O! det er den,
 Vi vore Glæder fylde.
 Venskab den skønne Rose er,
 Den er vor Fryd og vor Lykke;
 Evig den blomstre blandt os her,
 Eengang vor Gravhøi den smykke.

D r i l l e s a n g .

Hvis jeg var riig, saa raabe alle Munde,
 Og saa forstod dog kun at være det;
 Den Kunst, som alle og enhver vil kunde,
 Den kan de fleeste gierne meget slet.

Hvis Star var riig, han blæste Straden noget,
 Og købte sig en prægtig Herregaard,
 Det blev da kun en Lykke for hans Foged,
 Der blev hans Eftermand om nogle Aar.

Var Vindsæl riig, med sex han vilde fiøre,
 Og blev Baron, om ikke Excellents;
 Da maatte vi ham Reverentser giøre,
 Og lee ham ud ved hver en Reverents.

Var

Var Storhans riig, der skulde ikke være
 Et Slot, som hans i Florents eller Rom!
 Hvad hialp det ham? hvad kan jeg ønske mere,
 Hvor kun min Ven, min Væn, og jeg har Rum?

Hver har sin Orm; som Drager nogle ruge
 Paa det, som andre unydt kaste hen;
 Men var jeg riig, jeg vidste det at bruge,
 At være viis, og mine Brødres Ven.

Jeg lod mig da udsøgte Væne komme
 Fra hver en Egn, hvor Druen ægte groer,
 Og store Glasfer, som blev aldrig tomme,
 Stod Skokkeviis omkring mit gæstfrie Bord.

Hver munter Fyr velkommen skulde være,
 Og muntrere gaar fra min Gæstefal;
 Den sørgende indbød jeg did at lære,
 At Verden dog ei er en Jammerdal.

Da

Da skulde Spøg og munter Sang oplive
 De fulde Glas, og Vensteb throner der,
 Mit Huus et Glædens Tempel skulde blive,
 Jeg Nestlap imod Bekymringer.

O! vilde mig den blinde Gud bønføre,
 Og gjøre mig saa riig, som mangan Nar!
 Hvo skænsom nød det smaa, fik tit det større,
 Kom, lad os drikke op det lidt, vi har.

D r i k k e v i s e .

Paa Frihed høres alle Strige,
 Skjændt saa kun veed, hvad det vil sige,
 Mit Hjerte og for Frihed staaer;
 Men uden Lov og Dom at hænges,
 Derefter jeg slet ikke længes,
 Min Hn til anden Frihed staaer.

For de fordømte smaae Caraster,
 Der herske paa de Stores Taster,
 Jeg fremfor alt vil være frie;
 Og endnu mindre vil jeg tigge
 Hver usel Draabe, jeg skal drikke,
 Af en Hansavast i Liberie.

Frie

Frie vil jeg være, mens jeg spiser
 For al den Kiærlen om Kviser,
 Den ny Paffil, og Politif;
 Er det ei nok at vore Dage
 Er skabt til Arbeid og til Plage?
 Vor Aften er til Røe og Drik.

For Damerne, jeg nægter ikke,
 At i det Lag, hvor jeg skal drikke,
 Jeg allerhelst befriet er.
 At kiede Damer, lader ilde,
 Og det end værre flæde vilde,
 Hvis de sig kunde more der.

At vore Vægge, vore Dørre
 Er frie for Tunge og for Øre,
 Det er mig og en Hovedsag;
 At Ven kan frit blandt Venner skiemte,
 Da hvert uveiet Ord man glemte,
 Saasnart man gik af Vennelag.

Hver,

Hver, som vil denne Frihed hylde,
 Med mig sit Glas til Nanden fylde,
 Og med sin Nabo klinker froe:

I dette deres gamle Sæde
 Gid Venſkab, Ærlighed, og Glæde,
 Og ſaadan Frihed ſtedſe boe!

A p r i l s v i s e .

Vi April bestandig rende
 Fra vor Bugge til vor Grav;
 Ofte det, hvorfor vi brænde,
 Vi en prægtig Titel gav;
 Men see vi lidt næie til,
 Løbe vi dog kun April.

Andre Børn April at sende'
 Gammelt Barnemoerskab er;
 Vi saa nødig vil bekiende,
 Det og tit os Gamle skeer;
 Ofte, naar vi Børn besee,
 Er vi større Børn, end de.

Hvo som alt for sikkert lider
 Naar en Piges Ord og Smil,
 Han erfarer sommetider,
 Han er bleven viist April.
 Elskovs Gud — den Sag er klar —
 Barnet end i Vermet har.

Manden ret April at fiske,
 Er de Stores bedste Leeg;
 Held den Mand, der troer dem ikke,
 Eene ham de aldrig sveeg.
 Andre faae hos dem kun Snak,
 Stundum og en Pris Tobak.

Glde vises stakkels Gamle
 Tit April af Rigdoms Gud;
 Naar de til en Arving samle,
 Der til Siengield leer dem ud.
 Bore Arvinger skal see
 Vi er meget klogere.

Vi som efter Glæde ile,
 Vi gif ei April i Dag;
 Viin og Ynde os tilsmile,
 Krydre vores Benneslag.
 Sid vi aldrig gaae April
 Ud det Maal, vi sigte til.

Driffesang.

De gode Gamle sang saa tit
 Om Lethe Flod,
 At hvo, som deraf sinagte lidt,
 Han blev hver Sorg og Grille qvit,
 Og mangen Gang min Appetit
 Til Lethe stod.
 Jeg vidste ikke, hvor den laae,
 Jeg ellers did var gaaet paa
 Min Fod.

Jeg pønsed da paa denne Tant

Ved et Glas Viin,

Og efterhaands, som Vinen randt,

Hver Smerte og hver Grille svandt,

I Druens ædle Saft jeg fandt

Min Medicin.

Og tit jeg i den Tanke stod,

At hine Gamles Læge Flod

Var Viin.

Men nu jeg grant indseer, og veed,

Den var det ei;

Hist druknede ei blot Fortreb,

Men alle Livets Glæder med,

Og Vennskab selv og Kierlighed

Gik samme Ve!

Mon den, der ei er Muselman,

Vel sligt om Vinen sige kan?

Ja nei!

Her spiller Viin paa gladen Bord
 Al Sorg svandt hen;
 Men dobbelt Fryd og Venſkab groer,
 Og ſlog end Evan os til Jord,
 Blev dog en Skaal vort ſidſte Ord
 For Møe og Ven!
 Og aldrig før opvaagned' vi,
 For ſammie Skaal vi ſtemte i
 Igien.

S e l f a b s a n g .

At vi ere Børn tilsammen;
 Naaber manges Viismand paa;
 At han trænger selv til Ammen,
 Han dog sielden vil tilstaae.
 Vi beskeednere vil være,
 Vi vil give Sandhed Ære,
 Og vor Barndom selv tilstaae.

Borne Børn vil ogsaa have
 Deres Leeg at mores ved;
 Een har Glæde af at grave
 Sig blandt sine Grunker ned;
 Guld er Belyd for hans Dre,
 Jeg vil meget heller høre,
 Fylde Glasfes muntre Klang.

Een maae leege med de Store,
 Derfom han ſkal være glad;
 Aldrig ham et Dag kan more,
 Hvor ei Excellencer ſad.
 Bort, langt bort med alle Store,
 Hvor vi Smaaſolk os ſkal more,
 Lige Børn de lege bedſt.

Andre vil igien saa gierne
 Gaae paa hver Mands høire Haand;
 Leege allerhøest med Stierne,
 Ordenstegn, og Ribberbaand.
 Stiernens Glæde kun dem fornsiet
 Men min Piges skønne Die
 Har langt anden Glæde for mig.

Bacchus og Cupido ere
 Begge Børn, som hver Mand veed;
 De vort Leegeselskab være,
 Venstak leger ogsaa med.
 Naar vor Ferg os bringer Glæde,
 Vi jo gierne Børn kan hedde.
 Skaal for hver, som leger med!

W a l v i s e . ---

Naar heele sit Levnet man nøie beseer,
 Er Livet en Dands, og slet ingen Ting meer;
 Lyksalig er den, der kan dandse den ret,
 Der ei løber surr, og der ei bliver træt;
 I Glæde, i Glæde hans Liv svinder bort,
 Og er, som en Dands efter Bordet, ham kort.

Men cene at dandse er ikke saa let,
 Det trætter saa meget, og morer saa slet;
 Hver søge sig derfor en Dame at faae,
 Saa skal han erfare, hvor Dandsen vil gaae!
 Saa freidig, saa freidig man svæver afsted,
 Som Roser fremspirede i hendes Fied.

Men Dandsen sin Art end tilfulde ei har,
 Saa længe man kun er det enkelte Par;
 Det rigtige Liv kommer først i vor Tuur,
 Naar Venner saa glade med os gjør Figur.
 O Venner! o Venner! o maatte enhver
 Saae heele sit Liv figureret, som her!

Her dandse vi samtlig med frydefuld Aand
 Til Glæden ved Skionheds veiledende Haand;
 Saa troelig for os figurerer hver Ven,
 Og selsomme Skiel vi ham gjøre igien.
 Thi Skænker! thi Skænker til skummende Maal
 De Skionnes, de Venners, de Dandsendes Skaal!

D r i f f e v i s e

I 7 8 8 .

Sørge, hvo sørge vil!

Jeg har ei Tid dertil;

Jeg veed, man en Comet

Nyelig har seet.

Man siger, den skal spaae,

At Jorden skal forgaae;

Vor Viin da og forgik,

Drik, Naboe! drik!

Skal vi da aldrig meer
 Samles til Glæden her,
 Frydes ved Spøg og Sang
 Og Glassets Klang?
 Hvis Jorden vil forgaae,
 Vi Tiden bruge maae,
 Det nyde denne Dag
 I Vennelag.

Men om og den Comet
 Nu var en falsk Prophet,
 Hvad os i Morgen seer,
 Dog ingen seer.
 Spildt er hvert Dieblif,
 Som ei i Fryd hengif,
 Og Livet alt for kort
 At ødsle bort.

Lad os med freidigt Bryst

Nyde hver Skyldfrie Lyst,

Elffe hver troefast Ven,

Som deeler den!

Brødre! en Skaal for hver,

Som af min Meening er.

See! her er bredfuldt Maal!

Maboe! din Skaal!

S e l f s t a b s s a n g .

At intet er saa sundt, som Glæde,
 Man os har sagt paa godt Latin;
 Og heele Verden, tør jeg vedde,
 Vil hove denne Medicin.
 Det bliver da kun Spørgsmaal her:
 Fra hvilket Apothek den er?

Til Frue Fortuna gaaer jeg ikke;
 Hun er i alt for slemt et Ord;
 Det skal ei stalden Fruen stikke
 At give Godefolk Gift derfor.
 Saa mangen fandt sig ilde af
 Den Glæde, ham Fortuna gav.

Hos Plutus jeg den ikke henter;
 Han er jo blind den stakkels Dreng;
 Han derfor og til Patienter
 Uddeeler ondt og godt i Fleng.
 Tit faaer en Døsmer eller Nar,
 Hvad Glid og Indsigt tiltænkt var.

Herr Bacchus, og Sieur Amor have
 Den nu og da, at handle med,
 Men Amor er saa tit af Lave,
 Og Bacchus drikker, som man veed;
 Thi har de begge tit for Elif,
 At komme beedst i Glædens Drif.

Nei! kun hos Venstabs Skytsgubinde
 Man Glæden altid agte faaer;
 Hun, hun bedrager ingensinde,
 Hvo tillidsfuld til hende gaar.
 Thi fylder alle bredfuldt Maal,
 Til Glædens og til Venstabs Skaal.

B a l v i s e .

Lad andre raabe paa Sommeren,
 Langt bedre hove vi Vintrens Dage;
 Den Sommer adskiller Ven fra Ven,
 Men Vintren bringer dem smukt tilbage.
 Og Vise lære,
 Det smukt skal være,
 At Venner kiærlig forsamled' ere;
 Og de har Diet.

Naar

Naar Mark og Skov er saa lysegrøn,
 Dem man en Stuer med megen Sammen;
 Men jeg veed den, der er meere Fion,
 End Mark og Skov og det alt tilsammen;

Skiondt jeg saa lige
 Det ei vil sige,
 Hver fatter dog, at det er min Pige,
 Og han har Ret.

Jeg vil ei nævne just med Foragt
 De Chor, som Fuglene da opføre,
 Men meget daarlig de holde Takt,
 Og Ordene kan man aldrig høre;
 Dog vil vi regne
 Fra vore egne,
 Vi dette Tab maae for Binding regne;
 Holdt de kun Takt.

I Marken stander en lystig Dands
 Af Kior og Frøer, af Lam og Bædre;
 Men den maae være fra Bid og Sande,
 Der nægte vil, at vi dandse bedre.

Lad dem probere,

En Dands at lære

Af vore, og det ei af de svære,

Saa skal man see.

Om Spraderen med sin Katteryg

Kan plumre Lauget lidt for os andre,

Saa har jo Sommeren ogsaa Myg;

Lad dem gaae op da imod hverandre!

Og vi, som svige

Ei vore Lige,

Beed og kun lidt af det Pak at sige,

Og det er vel.

Men skøndt nu Vintren er mig saa kjær,
Jeg vil dog ei, vi dens Skaal skal drikke.

Ei som den jo var det ærlig værd;

Men af den blinker, og takker ikke.

Nei Skaalen være

Det Røn til Vre,

Bed hvem os Vintrene blide ere:

De Skønnes Skaal.

En ringe Tillidsfang
 som en Tilegnelse
 af profaiske Forsøgs anden Deel
 til et Selskab
 1790.

Ukverdige Bog,
 Saa længe du dvæled', saa kommer du dog;
 Du vist nok en artig Ulykke vil see,
 Naar vores Beaumonde først faaer dig at see.
 Ukverdige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Genfoldige Bog,
 Du fører i vor Tid det gammeldags Sprog,
 At Konen kiont ærbar skal passe sit Huus,
 Og ikke omflane i Tuus og i Duus.
 Genfoldige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

Vanvittige Bog!

Du er jo saa grov , at du paaستاer endog ,
 At Egteffabs Brud er hos Liden og Stor ...
 Hy! jeg vil ei nævne det hestlige Ord.

Vanvittige Bog! o hvor du vil faae Skrub

I nymodens Klub!

Skihellige Bog!

Forgiares du fører det nidkiære Sprog;
 De Damer, de læse saa lidet deri;
 Men sminkes, og hvidees, er tamme og frie.

Skihellige Bog! o hvor du vil faae Skrub

I nymodens Klub!

Suurmulende Bog!

Al Munterhed du jo af Jorden forjog,
 Gif du vore Fruer og Frøkner gjort viis,
 At væmmes ved Giæffes og Spraderes Priis!

Suurmulende Bog! o hvor du vil faae Skrub

I nymodens Klub!

Og, knurvrne Bog!

Du Daaren Jean Jacques til Mynster dig tog,
Og troer, hver Bellsyfling en Epyeslue er,
Som ublue beskifter, hvad den kommer nær.
O knurvrne Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Men narriske Bog!

Men veed du da ei, da du dog er saa klog,
Med det, der skal have den fornemme Smag,
Maaske Blue og Orm have været i Lag.
O narriske Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Uhosflige Bog!

Det lader jo snart, som du paastod endog:
En Nar, som var Greve, var ligevel Nar,
Og at med en Skurk det det selvsamme var.
Uhosflige Bog! o hvor du vil faae Skrub
I nymodens Klub!

Og nedrige Bog!

Og om man nu af dig den Lærdom uddrog,
 At Børn, som var liige, de legede bedst,
 At Smaafolk bør undflye de Store som Pest!
 O nedrige Bog! o hvor du vil faae Skrub
 I nymodens Klub!

O fredløse Bog!

Om mine Par Benner dit Forsvar end tog,
 Den første Råd Stole dog raabte saa høit,
 At hines Forsvaren ei hialp for en Døit.
 Thi, fredløse Bog! thi belav dig paa Skrub
 I nymodens Klub!

Dag — fattige Bog!

Hvis ikkun eet Selskab til Naade dig tog,
 Hvis Brodrene der kunde mores ved dig,
 Og vilde, som hidindtil, holde af mig.
 Vi agted' saa lidet paa Spradernes Skrub
 I nymodens Klub!

Drilleromance

efter det svenske.

Mit Levnet bestandig har sandet,
 Hvad Underværk Viinguden gjør;
 Jeg drikker, men ikke for andet,
 End Sorgen at jage paa Dør.
 Jeg eder mit Liv vil berette,
 Hvad Fryd og hvad Sorg jeg har havt,
 Men først maae vi Sorgerne lette
 Ved Druernes muntrende Kraft.

Sin Formue testamenterer
 En ældgammel Snier til mig;
 I Tankerne jeg alt fortærer,
 Hvad han havde efterladt sig.
 Men der kom Jurister, som Fliser,
 Og de gif i Arv i mit Sted;
 Jeg græd, men i Gæften af Druer
 Jeg drukned' min første Fortrød.

Jeg nu ubesindig attraaede
 Ad Høihedens Bane at gaae.
 Jeg beilede til Mægtiges Naade,
 Og evig i Forgemak laae.
 De Store mig lofte saa meget,
 Men alt deres Lovte var Bind;
 Jeg græd, da jeg saae, jeg var sveget,
 Men Vinen opmuntred' mit Sind.

Saa vilde jeg Skialdefunst dyrke,
 Og kom i Poeternes Lag;
 Men Tankerne fattedes Styrke,
 Og Udtrykket savned' Behag;
 Min Smag overalt man fordømte;
 Kritikken slog Brag paa min Sang;
 Jeg græd; men i Harmen jeg søgte
 Snart hundrede Glas paa engang.

Jeg nu til en Skønhed mig vendte;
 Hvor farlig en Tilflugt jeg tog!
 Vel hundrede Hjerter hun tændte,
 Og ligesaa mange bedrog.
 Kun Omhed fremlyste i Minen,
 Dog nægte hun Sviig i sin Varm;
 Jeg græd, men jeg druknede i Vinen
 Den stoffede Kjærligheds Harm!

Forsørfte Skionhed! du ikke
 Mit Liv til en Jammerdal gjør,
 Saa længe man elsker at drikke,
 Man aldrig af Kiærlighed dør.
 Ei meer skal din Haardhed mig lære,
 At ønske mig ned i min Grav,
 Og ei skal Fortvivlelse siære
 For Tiden min Levetraad af.

Drankerromance.

Det hændte sig engang,
 At jeg var stygt i Trang
 For Penge,
 Den Glemme mig indskød,
 At ende al min Nød
 Ved mig at hænge.

Jeg i min Lomme greb,
 Gav Pigen til et Kæb
 Ser Styver.

Kirstine hedder hun,
 Adspørger hende kun,
 Troer I, jeg lyver.

Jeg om et Søn nu saae,
 Jeg kunde hange paa;
 Hvad skeede?
 Vist nok komt unverhøft,
 Som Tydsken siger, øst!
 Tænk, hvilken Glæde!

Med eet jeg bliver vaer,
 Een Skat jeg endnu har
 Tilbage.

Bag mit Chatol der stod
 En Flaske Viin saa god,
 Som een vil smage.

Jeg saae den, og jeg soer:
 Dig ingen Creditor
 Skal drikke.

Alt andet smaat og stort
 Kan de kun tage bort,
 Min Rhinskviiin ikke.

Jeg drak et Glas deraf,

Og dette Lyst mig gav

Til mere.

Jeg drak min Chloris Skaal,

Og gode Venners Skaal,

Ja endnu mere!

Jeg drak taknemmelig

Hvers Skaal, som har hos mig

Tilgode;

Kort sagt, da Pigen kom

Var Rhinskvinsflasken tom,

Jeg vel tilmode.

Hver speile sig i mig!

Og ingen hænge sig,

Jeg lover,

Saa snart et Glas man faaer,

Den Hængegrille gaaer

Paa Timen over.

S a n g

af Comedien aabenbar Krig.

S eensom Lund en Rose Kion
 Med favre Hoved hængte.
 Af Sorg henviøned' den i Løn,
 Dens Suk til Venus trængte.
 "Forgiæves er jeg Lundens Pryd,
 "Jeg blomstrer her til ingens Fryd;"
 Saa sukked' den saa saare.

Gudinden hørte huld dens Suk,
 De Skionnes Taro hun kiendte,
 Og strax en Hyrde ung og smuk
 Hun hen til Lunden sendte.
 Han Rosen saae, og brød den af,
 Og henrykt tusend Kys den gav.
 Da sukked' den ei mere.

Saa mange Piger end i Løn
 Som Rosen daglig sukke,
 Men du, o Venus! og din Søn
 Nu Dret grusomt lukke.
 Og er ei Elskov Skionheds Løn,
 Hvad gavner da, at man er skion?
 O send dog hver sin Hyrde.

Hymens Fakkell.

En Romance.

Hymens Fakkell nu omstunder
 Holdes for en Gøgleild,
 Hvo ved den til Lykken stunder,
 Eiger man, gaacr altid vild.
 Men naar den, som sig beklager,
 Selv har valgt en blind Ledfager,
 Hvad kan Hymen vel dertil?

Plutus skal de fleste føre,
 Han er blind, som hver Mand veed,
 Og hvad skal nu Hymen giøre,
 Naar man gaaer i slige Sied?
 Etundum kan hiin blinde Scakkel
 Brænde sig paa Hymens Sakkel,
 Men han aldrig seer derved.

Amordrengen leder andre,
 Han kan gandske rigtig see;
 Men har Løier af at vandre
 Med et Vind for Dinene.
 Blindebuk han gierne leger,
 Og for disse Varnestreger
 Lide hans Tilbedere.

Men han har en ældre Broder,
 Egte, ædel Kiærlighed;
 Ham har Agtelse, hans Moder,
 Lært at gaae i Dydens Fied.
 Hver, som denne troe Veileder
 Efter Hymens Fakkell leder,
 Farer aldrig vild derved.

Gaare, faare faa de ere,
 Han faaer Lov at vise Vei;
 Men os diffes Held kan lære,
 Hymens Fakkell sviger ei!
 Leve, leve de, som vandre
 Troe og glade med hverandre
 Kiærligheds og Lykkens Vei!

Wise i gammel Stil

ved min Ven

Rasmus Røerups Bryllup.

Herr Rasmus han sidder saa forrigsuld,
 Ud Tyn sig hans Tanker henvende,
 Did reiste den Jomfrue, Herr Rasmus var huld,
 Det aldrig forglemmer han hende.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Blidt smiler til Jorden den yndige Vaar,
 Som Moder til nysødde spæde;
 Men arme Herr Rasmus saa forrigsuld gaaer,
 Og andser saa lidet dens Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Stolt hæved' sig Solen, og Himlen blev rød,
 Som Pigen ved Elskerens Roume,
 Herr Rasmus ei Morgenens Undighed rød,
 Ham alle dens Glæder var tomme.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og dalede Solen saa skien og saa huld,
 Som Brudgommen iler til Senge;
 End mere Herr Rasmus blev tankesuld,
 Saa dybt sig de Sukke fremtrænge.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Blomster de myrre paa Marken frem,
 De ere saa fagre og spæde,
 Herr Rasmus saa tankesuld nedtræder dem,
 De gjøre ham slet ingen Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

De Lærker de synge i Lufren klar,
 De Emaasugle quiddre paa Qviste;
 Men forrigfuld stedse Herr Nasmus var,
 Og ingensteds Noe han sig vidste.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Saa sødelig quæder den Nattergal,
 Ham quæder den Kiærligheds Smerte;
 Saa mangt et Suk da ad Hyen sig stial,
 At lette det ængstede Hjerter.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Med hende, med hende min Glæde drog hen;
 Hos hende min Uroe kun stilles;
 Gud give, jeg samles med hende igien,
 Her aldrig vi meere skal skilles.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Saa lader han stande ad frugtbare Tjen;
 De Mile de blev ham saa lange;
 Thi foer end en Elsker affled som et Lyn,
 For ham det dog seent monne gange.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Og da han nu stued' sin Elste igien,
 Og nød hendes kiærlige Glæde,
 Hans brændende Uroe saa snarlig svandt hen,
 Hans Smerte omvendtes til Glæde.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Nu hører han Larkens liflige Sang,
 De Smaafugles Qviddren med Glæde,
 Dog bliver hans Barm ham saa sær og saa trang,
 Seer han dem at samle til Reede.

Saa lover den Svend sin Jomfrue.

Ham heele Naturen er ny, og er skøn,
 Thi alting er Fryd for den Glade,
 Hans Jomfrue ham vidste hans varmeste Bøn,
 Hun vil ham ret aldrig forlade.

Saa lever den Svend sin Jomfrue.

Og takket være den Jomfrue saa god,
 De svenske Jomfruers Smykke,
 Som raadede hannem hans Ringest Bod,
 Og fødtes Herr Rasmus til Lykke.

Saa lever den Svend sin Jomfrue.

R o m a n c e
ved en Bøns Bryllup.

Der var en Skif i Sammien,
Hvoraf du vel har hørt at sige,
Til Løn for Landets unge Mand,
Som holdt sig tappert i dets Krige;
Hvo der sig viiste klæk og brav,
Fik den til Kone, han holdt af.

Der var en Feil ved denne Skif,
Og den var, tykkes mig, ei lille,
Den, han begiærte, Helten fik,
Man spurgde ei, om Pigen vilde;
Thi hendte det sig meget let,
At hun just ei var glad ved det.

Jeg hines Skif langt bedre leed,
 Som ei en Piges Haand begiærte;
 For de ved Mod og Kærlighed,
 Først havde vundet hendes Hierte;
 Men nu er Verden meer poleert,
 Og sandt at sige, lidt forkeert.

Nu kjøbes Konerne for Guld,
 Nu tænder Plutus Hymens Fakkell;
 Naar een faaer den, der er ham huld,
 Da er det ret, som et Mirakel;
 Med ham enhver sig glæde maae,
 Som Donna har, har havt, kan faae.

See dine Brødres Fryd, o Ven!
 Og den dit gamle Venſkab lønne!
 Som hine fordums Riddersmand
 Ved Troefasthed du vandt din Skønne!
 O Ven! o lev saa lykkelig,
 Som alle, alle ønske dig!

R o m a n c e

funget af Cherubin i Figaros Giftermaal.

Klare Kilde! elskte Lund!

Eder, eder elsker hun;

Her den Skønnes Billed' boer,

Eder jeg min Sorg betroer.

Her jeg sukked' tit i Løn,

Naar hun vandred' her saa skøn.

Eder, eder jeg tilstaaer:

Hun var den, jeg sukked' for.

Nys hun sad ved Kildens Bred,
 Dronningen for Kierlighed,
 Zephyr visted' Blomster ned,
 At bekrandse hende med.
 O hvor hun var huld og smuk,
 O hvor steg da mangt et Suk!
 O enhver, enhver tilstaaer,
 Hun er den, han sukker for.

Naar det lyse Die tit
 Hviler ømt og huldt paa mit,
 Naar hun smiler blid til mig,
 Vil mit Hjerte røbe sig;
 Men hvis hun min Elskov seer,
 Smiler hun ei til mig meer;
 Nei, jeg ingen Tid tilstaaer,
 Hun er den, jeg sukker for.

Haabløs af min Elskov er,
 O! men daglig jeg dig seer.
 Tit jeg henrykt nyde vil
 Dine Blik og dine Smil,
 Ofte synke hen i Lyst
 Ved din søde Tryllerøst.
 Aldrig, aldrig jeg tilstaaer,
 Du er den, jeg sukker for.

L a l a g e s F l u g t
 efter K l e i s t .

Hun borte er! forgiæves er min Klage!
 Af! af min Fryd med hende flygtet er;
 Hun borte er, og kommer ei tilbage!
 Mig fængsler Skæbnen her.

Af harde jeg, o Zephyr! dine Vinger!
 Bestandig jeg omsvæved' Lalage!
 Du mig maaskee fra hende Helsen bringer,
 Du hende saae maaskee!

O sig, hvad Bæk den Skønnes Billed smykker,
 Paa hvilken Eng omsvæve hendes Fied,
 Hvad stille Lund hun med sin Sang henrykker,
 Og vier ind derved.

R o m a n c e

efter Gøtthe.

En Natfiol saa ydmyg stod
 Ukiendt ved andre Blomsters Fod,
 Og man den agted ikke!
 En ung Hyrdinde kom derhid,
 Med flygtigt Sied, af Sind saa blid,
 Derhid,
 Ald Engen hid og sang!

Viofen sukked': Var jeg kun
 Saa smuk, kun halv saa smuk, som hun!
 O kun saa smuk, som Rosen!
 Til hun mig havde plukket, og kyst,
 Og ladt mig visne paa sit Bryst,
 Al kun
 En liden, liden Stund.

Men af! Hyrdinden kom derhen,
 Og saae den ei, og traadde den,
 Den arme! under Fodder!
 Den segned', døde, glædte sig;
 Groe dør jeg, thi jeg dør ved dig;
 Ved dig
 Og for din Gud jeg dør.

B i s e .

De Stierner, de tindre paa Himmels Blaas,
 Dem skuer den Vandrers saa gierne,
 Men aldrig saasnaart monne Solen opgaas,
 Strax flygter, og blegner hver Stierne.

De Blomster de bramme saa savre i Vaar,
 Dem skuer min Laura med Gammen;
 Men hvi paa en Rosenknop Die hun saer,
 Hun glemmer de andre tilsammen.

Skönt quiddre i Skoven de Sangsugle smaae;
 Saa listig det tykkes at være;
 Men aldrig saasuart mon en Nattergal slaae
 Før hine man agter ei mere.

De Viger de braske i huld Majestet,
 Saa mangen for dem monne sukke;
 Men hvo kun et Glimt af min Laura har seet,
 Ei mere han finder dem smukke.

Saa mangen en Herre høibaaren og riig
 Sig Lykkens eenbaarne mon tykke;
 O Laura! o dersom du elskede mig,
 Jeg skjøtted' saa lidet hans Lykke.

A f f l e e d s s a n g
til P y r a m u s.

D Ven! du venter mig forgæves,
At see dig var mit sidste Haab;
At see dig, før jeg fra dig reves;
Men Himlen hører ei vort Naab.

For dig din elsktes Taare flyder,
Men din sig blander ei med den;
En grusom Hindring mig forbyder,
Skøndt ham saa nær, at see min Ven.

Dog Elskovs Stemme Vei skal finde
 Til dig, trods alle Hindringer;
 Hør sidste Gang din Elskerinde,
 Hør sidste Gang, du er mig kjær.

Lev vel! Lev vel! jeg skal hortgræde
 Qvalfulde Dage langt fra dig;
 At undtes mig endda den Glæde,
 At du, min Ven! blev lykkelig.

B u g g e v i s e

efter Berquin.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skæbne under mig!
 Sov bedste Dreng! hold op at græde!
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Da mig din falske Fader lærte,
 At kiende Kierlighed og sig,
 Hvo kunde nægte ham sit Hjerte,
 Han dig i Uskyld syntes liig!
 Jeg troede ham, at mig til Smerte!
 Han har forglemte sin Søn og mig.

Sov

Sov bedste Dreng, du sidste Glæde,
 Min vrede Skiebne under mig!
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

O! kan han ei sin Flugt fortryde!
 Og komme fordums Fryd ihu!
 Saa kjær han var mig, før han flyede,
 Ak! lige kjær han er mig nu!
 Og Falske! du din Eed kan bryde?
 Forlade mig! det kunde du?

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skiebne under mig;
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Det samme Die har min Mage,
 Jeg seer hans Billede i dig!
 Du skal, som han, engang behage,
 Men bliv ham ei i Falskhed liig!
 See mig henjamre mine Dage,
 Bliv troe mod den, der elsker dig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skiebne under mig;
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Du fatter ei, hvorfor jeg græder,
 Det blive evig skjult for dig!

Anklage den, som man tilbeder

Hvad Marter er vel denne liig?

O jeg har dyrt betalt de Glæder,

Som karrig blev tildeelte mig.

Sov bedste Dreng! du sidste Glæde,
 Min vrede Skiebne under mig;
 Sov bedste Dreng! lad af at græde,
 Bedrøv mig ikke med dit Skrig.

Her skal i denne trange Hytte

Bort Liv i Kummer svinde hen!

Bliv du min svage Eldes Stytte,

Jeg er din spæde Barndoms Ven!

Vor Skiebne os maae sammenknytte,

O lad os samlet bære den.

 Hvidt.

Hvidtfeldts Vise.

Vort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte,
 Der elskte Tapperhed, som Pligt,
 Og Kialv ei, hvor det gieldte.
 Saa var vor Frel og Adeler,
 Og saa var han, vi synge her!
 Vort Fødeland var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Herr Hvidtfeldt var den Herres Navn,
 Vi synge her til Ære;
 Og evig, evig dette Navn
 I helligt Minde være!
 Han døde for sit Fødeland,
 Og glad og villig døde han!
 Vort Fødeland var stedse rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Saa haard en Kamp der monne staae,
 De Fiender var saa mange;
 Men næst til dem Hr. Hvidtfeldt laae,
 Den Helt var aldrig bange!
 I heele Floden ingen slog
 Som Hvidtfeldt med sit Dannebrog,
 Skiondt Danmark var stedse rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Men som vor Hvidtseldt mandigst slog,
 Og Lag paa Lag dem sendte,
 Hans gode Skib hans Dannebrog
 Dets egen Ild antændte.
 Kap Anker, Hvidtseldt, flye til Land!
 Med Flugt du Livet stelse kan.
 Men Dannemark var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Nei! var hans Svar: flye vi derhen
 Staar Danmarks Glode Fare,
 Og skulde Danske vove den
 For egne Liv at spare,
 Doe skal vi, men vi høvnes maae:
 Til sidste Handedrag vi slaae.
 Bort Fodeland var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Til sidste Mandebdrag vi slaae!
 Hans Sømand fik gientoge;
 De Ild og Død rundt om sig saae,
 Men uforsagt de sloge;
 Til Ilden ind til Kruddet brød,
 Og alle døde Heltedød.
 Vort Fædeland var altid rigt
 Paa raske Orlogshelte.

Og aldrig uddøe Hvidtseldts Noes,
 Hans fiælle Sømands Minde!
 O maatte de i hver af os
 En værdig Landemand finde!
 Naar Fædrelandet falder os,
 Som de, hver hyde Døden Trods!
 Vær Fædeland, vær altid rigt
 Paa raske Orlogshelte!

Fredrikshalds Minde.

Kong Carl laae med en mægtig Hær
 For Fredriksteen ;

Men tappre Fredrikshald ham er
 Til megen Meen.

Hver Borger lagde Verktøi hen,
 Og greb til Sværd,

Og kække Peder Colbjørnsen
 I Spidsen er.

Saa stride de Nordmand for Norge.

Thi vendte Carl sin Magt saa gram
Mod Fredrikshald;

De Borgere da mødte ham
I ringe Tal.

Men disse slog som norske Mænd
For elskte Land,

Og det var Peder Colbjørnsen,
Der førte dem.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

De Nordmænd hugge tunge Hug
Blandt Fienderne,

Og Svensken sank som moden Rug
For Høstkarls Lee;

Men stærkest Høstkarl trættes dog,
Saa gif det her;

Saa mange end de Norske slog,
Der alt kom fleer.

Saa stride de Nordmænd for Norge.

Thi flyede de for Overmagt,
 Som Nordmænd flye,
 De drog kun bort, for uforsagt
 At slaae paa ny.
 Kong Carl nu over fines Liig
 Sig banded Vei,
 Og Byens Herre troede sig,
 Men var det ei.
 Saa stride de Nordmænd for Norge.

 Hans Folk fandt Død i hver en Braae,
 Hvor de drog frem,
 Thi allevegne Nordmænd laae,
 Og helste dem.
 Da sendte Carl saa lidet froe
 Til Fredrikssteen,
 Og bad, han jorde maae i Noe
 De slagtes Been.
 Saa stride de Nordmænd for Norge.

Men

Men kække Nordmand ingen Tid

At spille har,

Selvbuden er han kommen hid,

Gik Carl til Brar.

Nu maae vi see, at vi igien

Ham ud kan faae.

Og det var Peder Colbiørnsen

Der svarte saa.

De Nordmand de stride for Norge.

At sætte egen Bye i Brand

De ile hen;

Og den, der først sit Huus stak an,

Var Colbiørnsen!

At slukke Ilden Fienderne

Vil stimle hen,

Men Rugler søg saa tykt som Sne

Fra Fæstningen.

De Nordmand de stride for Norge.

Høst bluffed' da mod Skyerne

Den Lue rød,

Saa svenske Kongen ret kan see

Hans Heltens Død.

Da sanded' han Herr Peders Ord,

Hans Folk vil hiem;

Men Helten Steen stod uden for,

Og modtog dem.

De Nordmænd de strede for Norge.

Og herlig bluffed' Fredrikshald

Blandt Liig og Blod.

Oplyste stolt de Svenskes Fald

Og fines Mod.

Og aldrig brændte nogen Bavn

Saa skøn, som den!

Og aldrig uddøe skal dit Navn,

O Colbiørnsen!

Saa strede de Nordmænd for Norge.

Efter Miller.

Den heele Landbye samler sig;

Saa glade alle ere!

Hver leer og dandser, af kun mig,

Mig glæder intet meere.

Forbi for mig er Dands og Leeg,

Al Glædsfab jeg forsager;

Og Spil og Latter hader jeg,

Og heller eensom flager.

Thi jeg min Hanne mistet har ;

Jeg glemmer aldrig hende ;

Jeg veed for vel , hvor riig jeg var ,

Den Tid , jeg havde hende.

Hvad hun var from , og blid , og huld !

Og hvad det var et Hierte !

Saa reent og skönt som lutret Guld ,

Saa ømt ved andres Smerte !

Og Dine havde hun saa blaa ,

Saa smukke , og saa gode ;

Enhver i dem saa klarlig saae ,

Hvad der i Hiertet boede.

Paa Timen slog jeg mine ned ,

! Naar hendes paa dem hvilede ,

Og blev saa underlig derved ,

Naar Hanne til mig smilte.

Hvor vi var glade begge to

Til sidste Maidags Vilde!

Vi dansede, spøjte, sang, og loe,

Og glemte, det var sidste.

Saa sprang hun op, og bad god Nat;

Og saae paa mig, og smilte,

Gik dette Vaand omkring min Hat,

Og skielmsk bort fra mig ilte.

Men snart jeg hentede hende ind,

Og kussede den hulde;

Saa lidet randt mig da i Sind,

Saa snart vi skilles Fulde.

Farvel mit klare grønne Vaand,

Jeg dig ei meer skal bære!

Men jeg dig fik af Hannes Haand,

Du hende hellig være!

En Krands jeg paa vor Kirkevæg
 Har hængt til Hannes Minde;
 Ved Sørgekrandsens Side jeg
 Min Hannes Vaand vil binde.

Og sidde lige over for,
 Og see paa dem, og græde,
 Og tænke paa min Hanneinoer,
 Og paa min tabte Glæde.

Vor Kirkegaard fra den Dag af
 Jeg har til Livsted kaaret,
 Og sat et Kors paa Hannes Grav,
 Hvorpaa jeg Vers har skaaret.

Naar Jorden bliver mig for trang,
 Og ingen Graad vil rinde,
 Jeg stæler mig saa mangen Gang
 Til dette Sørgeminde.

Der finder jeg min Graad igien,
 Kun der jeg finder Lindring;
 O daglig vil jeg gaae derhen
 Min Hanne til Erindring.

Til Gud engang forbarmer sig,
 Og mine Sukke hører,
 Og bort fra denne Verden mig
 Hen til min Hanne fører.

Den arme Sannes Drøm
 efter B u r g e r .

Nys drømte jeg ved Midnatsstund,
 At jeg min Falske saae.
 Knap troer jeg, at jeg drømte kun,
 Saa klarlig jeg ham saae.

Min Fæstensring han tog af Haand
 Og sønderknuste den,
 Og for min Ring et Perlebaand
 Til mig han kasted' hen.

Da gik jeg i min Urtegaard
 Saa sorgfuld og beklemmt,
 Der i mit Veed en Myrthe staaer,
 Til Brudekrands bestemt.

Mit Perlebaand nu søndergik,
 Og af faldt Perlerne;
 Og i det samme Dieblis
 Var ikke een at see.

End søgte jeg saa angstelig,
 Og græd saa tungt derved,
 At da forvandler Myrthen sig
 Til Buxbom i mit Veed.

At! Ord for Ord det opfyldt er,
 Hvad Drømmen spaaede mig;
 Jeg trænger ei til Spaamand meer,
 Alt har forklaret sig.

Min Ring er knuust, mit Hierte med,
 Og Perler har jeg grædt;
 Mig Buxbom groer i Myrthens Sted,
 Min Død bebuder det.

Brist Hierte! Ringen er i tu,
 Den Sorg for Fryd dig gav.
 I Myrthens Sted groer Buxbom nu,
 Den pryde skal min Grav.

Den Dødes Igienkomst
 efter en gammel Kiæmpedise.

Den fromme Frue Signe paa Gøtteseng laae,
 Herr Esbern han sørged for hende saa saare;
 "Vær trostlig, hun bød ham, og græd ikke saa,
 Mig marte langt meer end min Død dine Taare.
 Gid snart i en lykkelig Vennevirs Favn
 Du glemme din Sorg, og forvinde mit Savn."

"Nei! Signelild! dersom jeg frænker vort Baand,
 Den Evige mig i min Dødsstund forglemme!"
 Hun trykede paa ham med visnende Haand,
 Og afbrød ham kjærlig med døende Stemme:
 "O gierne min Ven! maae du frænke det saa,
 Naar hun har dig kjær, og vil elske de smaae."

Fem grædende Døttre omgav hendes Seng,
 Tung faldt deres Taare paa moderligt Hjerte,
 Dog sørged' hun meest for sin eenbaarne Søn,
 Der end var for spæd til saa grusom en Smerte.
 Da han sine Gudsfænde grædende seer,
 Dmt kjaeler han for dem, da grad de end meer.

Frue Signelild døde, blev jordet, og glemt,
 Herr Esbern nu ægtede Guldborg den rige;
 Verømt for sin Skionhed, og Snilde og Skiemt,
 I Dands og i Harpeleeg fandt hun ei Lige.
 Thi svæved' hun stedse i Gammen og Suns,
 Og ægted' saa lidet paa Børn, og paa Huus.

De Hunde de tude om Midienat,
 De Børlys de brænde i sovelblaae Lue.
 Det ruder igien, og de udslukkes bradt,
 Herr Esbern og Guldborg begynde at grue;
 Ved tredie Glam flyve Dørrene op!
 Det suser som Vinden i Egeenes Top.

Paa Stegersets Jldsted Elinalids sad,
 Og havde paa Skiødet sin gradende Broder.
 Hun dæggede for ham, og rysted', og bad,
 Og ænskte sig tit hos sin hvilende Moder;
 Med eet hun forfærdet i Maanestien saae,
 En liigklædet Skikkelse for dem at staae.

"Elina! min Datter! hvi sidder du her?
 Hvordan staaer det til med Smaasødsfænde dine?"
 "O! kald mig ei Datter! o hvo du end er,
 Da lad mig med Fred!" svarte ængstlig Elina:
 "Som Veblet min Moder var hvid, og var rød,
 Men du er jo gulsten og bleeg som en død."

I Graven der blegner den rødeste Kind,
 I Graven jeg boer, og fra Graven jeg kommer;
 Jeg hørte din Sorg i mit Hvilested ind,
 Da rørte min Klage den evige Dommer.
 Jeg reiste de modige Lemmer med Hast,
 Og Murene revned', og Marmoret brast.

Glad gienkiendte Drengen nu Moderens Næst,
 Og strakte mod hende de indsvundne Arme;
 "Ak! sukkede Signelild: tomt er mit Bryst!
 Min Arm uden Styrke, min Favn uden Varme.
 Elina! han kiender sin Moder endnu;
 Min kiæreste Datter! hvi dvæler da du?"

"O Moder! fra Graven du kom til os Smaa!
 O tag os nu med dig! vi lide saa ilde;
 Vi fryse, og sulte, og ligge paa Straae,
 De Terner her raade med os, som de vilde.
 O see til din Dreng, hvor forkommen han er!
 Thi satt' jeg mig med ham paa Ildstedet her."

Omt favnede Signe sin Datter og Dreng,
 Det var dem som Pust af Sydvæstvindens Kande;
 Saa stæddes hun vred for sin Egtemands Seng:
 "O! Esbern og Guldborg! see Børnenes Vaande,
 Den kaldte mig op af mit fredsomme Hiem;
 O Guldborg! hvor tager du vare paa dem!"

"Jeg efterlod eder de Volfstre saa blaa;
 Dem monne de Tærner bortrane og slide,
 De Vedlinge fryse, og ligge paa Straae,
 Ei haver jeg fød dem til saadan en Qvide.
 O havde du baaren, og fød dem, som jeg,
 Du glemte dem ikke for Tant og for Leeg!"

Nu galede Hanen, og Signelild svandt,
 Som Morgenens Taage for Solen forsvinder;
 Frue Guldborgs de brændende Taare nedrandt
 Paa Esberns af Ruelse blussende Kinder.
 I Skioldungens Land var fra selvsamme Stund
 Ei ædlere Hustrue og Moder end hun.

K l a g e .

Himmel! mine Klager bede
 Ikke om mig nægtet Held;
 Siem kun hine Glimt af Glæde,
 Af! som martre meer min Siæl.

Jeg det veed, med hine Dage
 Al min Fryd er flygtet hen;
 Jeg den æfter ei tilbage,
 Und mig kun at glemme den.

Marie

M a r i e h ø i e n
en Romance.

Du, der Livets bedste Lyst,
Dets Himmel fandt ved din Udkaarnes Hierte,
Din egen Lykke hårde ei dit Bryst
Mod haabløs Elskovs Mod, Ulykkelige Smerte!
O skænk Marie, skænk Georg en Taare;
Og aldrig Elskovs Sorg dit sømme Hierte saare!

I tætte Skov bag Hillerød
To skønne Kyggesulde Høie stige;
Naturen Elskov her et Friested bød,
En Elsker mødtes her hver Aften med sin Pige;
Her glemte de blandt Skydsfeie Elskovs Glæder,
Hvad Kaar dem Klærkers Lov, og Frænders Had
bereder.

Den

Den hellige, hvis Navn hun bar,
 Hun lignede i Ynde og i Dyder;
 I Dyd og Skionhed hende værd han var,
 Men grusomt Klærbud det samme Vaand forbyder;
 Hans Ordens Lov ham Elskov bød forsage,
 Den Fordom er ei meer — O! vi har nok tilbage.

Naturens Røst tit sagde dem,
 At Pavens Bud ei Herrens kunde være;
 Dem klæffe Luther nu til Trost stod frem;
 Hvor frøe de horte om hans Levnet og hans Lære!
 I Haabet alt de bedre Tider smage;
 O! hvad er riigt paa Haab, som Elskovs første Dage?

Hun stial sig ud, naar Soel gik ned,
 Paa yndte Høi med elskte Ven at mødes,
 Hvor Skyldfrie glad hver Aften der hengleed!
 Der lange tunge Dag belønnes og forlødes.
 O Held, Held den! der langt fra Stæders Brimmel,
 Gandt i en Drk, som de, ved elsket Bryst sin Himmel!

Paa eengang kom de stedse did
 Hver bange var at komme der for sidste;
 Med farrig Haand udmaales Glædens Tid,
 Bee den, som nænde kan eet Blund deraf at spille,
 Ved ingen, ingen Anger, ingen Klage
 Det spildte Dieblif du kalde kan tilbage.

En Aften kom Georg derhid,
 Og savned' første Gang sin Elskerinde;
 Han saae mod Hillerød, saae hid, og did;
 Forgæves! ingensteds Marie var at finde;
 Med bange Røst han hendes Navn udstøder,
 Men ham fra Skoven kun en sagte Gienlyd møder.

Hvor skialv Maries omme Ven!
 Og med hvert Dieblif hans Rædser stige;
 O saadan Angest fattes kun af den,
 Der prøved' selv den Qual at ængstes for sin Pige;
 En Stemme pludselig og blide den ender;
 Omt kalder den: Georg! Maries Røst han kiender.

"See,

"See," sagde hun, og rakte ham
 En Blomsterkøst, "jeg disse til dig søgte,
 Da jeg din trygge raske Gang fornam;
 Den stolte, tænkte jeg, han lære maae at frygte!
 Men er du vred, og seilede din Nige,
 Her er hun i dit Favn, du hendes Dom affige."

"Naar saae jeg sidst min Brud saa glad?"
 Udbrød han, som de Hoiens Top betræde;
 "Gud! raabte hun, mon vi skal skilles ad!
 O Smerte, Smerte spaaer den overvættets Glæde,
 Omkring mit Hjerte kryber Dødens Kulde,
 Om det var Spaadom, Ven! af! om vi skilles Kulde."

"Det skal J!" tordnede en Røst;
 Af Skræk betagen hun den neppe kiender;
 Med Gysen foer hun op fra Munkens Bryst,
 Og saae den nærmeste blandt sine Frænder.
 Dit Frænder troe, Naturen dem har givet
 Den Ret, ved Grumhed at forgifte Frænder Livet.

"Saa var dog ei min Mæie spildt!
 Den Grusomme med pijnlijk Spot vedbliver:
 Snart omme Var! snart skal du vorde fælt,
 Et Dieblig endnu jeg naadig eder giver.
 Hist din Prior, og hendes Frænder vente;
 I os ei undgaae skal; jeg iler dem at hente."

Han gaaer; lynslagene staaer de der,
 Tilfædte de synke i hinandens Arme;
 O! sukker hun: "den sidste Gang det er!
 Det sidste Færvetag! O! Himlen sig forbarme!
 O var og dette Mandedrag det sidste!
 O maatte i dit Favn din Piges Hjerte briste."

O! raaber han: "o hvis du vil!"
 Alt blinker Morderstaalet i hans Hænder.
 "Forstaaer jeg dig? o min Georg, stød til;
 O snart at frelse os fra mine grumme Frænder,
 De skal os ikke fra hinanden rive!
 Din leved' jeg, og din skal jeg i Døden blive!"

Selv styrer hun det grumme Stød,
 Og døende i Munkens Arme falder,
 Som Blomstret segner, er den huldes Død,
 Med svage brudte Røst hun sin Georg end kalder;
 "Georg, Georg! snart efter mig du iile!
 At hisset, hisset skal os ingen meere Kille."

End eengang stammer hun hans Navn,
 Og paa Georg det brustne Die hænger.
 Han maaløs holder hende i sin Favn,
 Fortvivlelse, og Nag, og Harm ham giennemtrænger
 "Du kaldte mig! — du ædle, fromme, bliide!
 Jeg kommer! men ei tør jeg hvile ved din Side."

End kysser han det kiære Liig,
 Og væbnet hen paa Naboehøien haster;
 Det heele Frændetog nu nærmer sig,
 Fortviolet han paa dem det vilde Die kaster.
 "Tilbage! tordner han: tilbage grumme!
 Maries Blod og mit paa eders Hoved komme!"

Tu min Marie! nu til dig!

Han raabte, stødte til, og sank, og døde.
 Med Gysen man til begge flynder sig;
 Da aabnes begges Saar paa ny, og voldsomt bløde;
 Man gruende paa Stedet dem begraver,
 Og troer at sone Gud, og dem med Siglegaver.

En sølsom Gangstie endnu er
 Om Graven, under hvilken hun er jordet,
 Ved Midnatsfund Georg skal vandre der,
 Saaledes gaaer endnu i heele Egnen Ordet,
 Med veefuldt Sind og taarevædet Dø
 End sømme elskende besøge disse Høie.

106-146231

